

Comentariul Biblic al Credinciosului în format PDF
William MacDonald
NOUL TESTAMENT
Ediția a treia
Traducerea din engleză, tehnoredactarea și grafica:
Doru Motz

Cartea poate fi comandată la Editura
Lampadarul de Aur
str. Aurel Vlaicu 15, 410243 - Oradea, BH
tel/fax: +40 259 447 442
tel: +40 359 432 805
lampadaruldeaur@gmail.com

PRIMA EPISTOLĂ CĂTRE TESALONICENI

Introducere

*„Această scrisoare, mai mult decât oricare din scrierile lui Pavel, se remarcă prin
suplețea, gingășia și căldura ei... nu vom găsi aici nici o controversă“.*

– W. Graham Scroggie

I. Locul unic în canon

De obicei prima carte scoasă de orice autor renumit se bucură de o prețuire deosebit de mare, fiind apreciată drept o realizare majoră la o dată timpurie în cariera sa, reliefând o excepțională calitate de a comunica. E posibil ca Întâi Tesaloniceni să fi fost prima epistolă inspirată a apostolului Pavel. Cantitatea extraordinară de mare de învățătură creștină pe care apostolul a reușit s-o comprime în scurta sa ședere la Tesalonic reiese clar și din numărul mare de doctrine pe care le dezbate, cum tesalonicenii aflaseră deja.

Astăzi o majoritate covârșitoare a creștinilor evanghelici cred în ea și așteaptă cu bucurie a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos. Dar nu întotdeauna a fost așa. Revigorarea interesului pentru această doctrină, în special prin scrierile primilor membri ai confesiunii Brethren (textual: „frații“, echivalentul „Creștinilor după Evanghelie“ din România, n.tr.) din Marea Britanie (1825-1850) se datorează în bună parte studiului cărții Întâi Tesaloniceni. Fără această scurtă scrisoare, nu am avea înțelegerea necesară privitoare la diversele aspecte legate de revenirea lui Cristos.

II. Paternitatea

Practic nici un cârturar biblic nu neagă că această carte este o autentică epistolă paulină. După cum se exprimă J. E. Frame: dovezile în sprijinul autenticității paternității pauline a epistolei sunt suficiente, ele putând fi negate „doar de cei care ar îndrăzni să susțină că Pavel n-a trăit niciodată sau că nici una din scrisorile sale nu s-a păstrat“.¹

Dovezile externe ale paternității pauline a scrisorii pot fi găsite la Policarp, Ignatius și Iustin, precum și în Canonul lui Marcion și în Canonul Muratorian (acestea fiind două liste

de cărți considerate în perioada primară drept Scripturi inspirate, prima eretică, iar a doua ortodoxă, adică drept-credincioasă).

Dovezile interne constau în prezența unui vocabular și stil caracteristic apostolului Pavel, precum și în viziunea care se desprinde din textul epistolei, despre un tată duhovnicesc, cu inima caldă. Referirile istorice coincid cu evenimentele descrise în cartea Faptele Apostolilor. Atât la 1:1, cât și la 2:18, scriitorul se identifică drept: Pavel.

III. Data

Întâi Tesaloniceni a fost scrisă la Corint în timpul șederii sale de optsprezece luni în acel oraș, la scurt timp după venirea lui Timotei la Pavel (1 Tes. 3:6; 2:17). Întrucât se crede că Galio (Fapte 18) și-a preluat funcția de proconsul la începutul verii anului 51 d.Cr., rezultă că Pavel a venit în acest oraș pe la începutul anului 50, redactându-și epistola la scurt timp după aceea. Aproape toți cârturarii sunt de părere că Întâi Tesaloniceni a fost scrisă pe la începutul anilor cincizeci, mai precis în anul 50 sau 51 d.Cr., la numai douăzeci de ani după Înălțarea Domnului nostru la cer.

IV. Fondul și temele principale

Lumina Evangheliei a străpuns întunericul ce domnea la Tesalonic, cu ocazia celei de-a doua călătorii misionare a lui Pavel (Fapte 17:1-10).

După eliberarea lui Pavel și Sila din închiisoarea de la Filipi, aceștia au pornit spre Tesalonic, trecând prin Amfipolis și Apolonia. În vremea aceea, cetatea Tesalonic avea o poziție strategică, pe plan comercial și politic.

Conform obiceiului său, Pavel s-a dus la sinagoga din localitate, prezentând dovezi din VT, potrivit cărora Mesia trebuia să sufere,

să moară și apoi să învie din morți. După aceea Pavel a declarat că Isus din Nazaret este Mesia cel făgăduit. Unii dintre iudei au fost convinși, devenind credincioși creștini și alăturându-li-se lui Pavel și Sila. De asemenea, mulți dintre prozelitii greci și câteva dintre femeile de marcă ale cetății au fost cu toții convertiți, după care a urmat reacția. Acei iudei care *nu* au crezut au început imediat să adune o gloată de elemente turbulente din piața orașului, incitându-i și înconjurând casa lui Iason, unde stăteau Pavel și Sila. Negăsindu-i pe predicatori acolo, i-au târât pe Iason și pe câțiva dintre ceilalți credincioși în fața mai-marilor orașului (politarihii), acuzându-i că au întors lumea pe dos, negreșit acesta fiind un compliment involuntar! Apoi i-au acuzat pe creștini că ar fi uneltit răsturnarea lui Cezar, prin promovarea altui rege, numit Isus. Politarihii au fost cuprinși de neliniște la auzul acestor acuzații. Și astfel le-au cerut lui Iason și colegilor săi să depună cauciune, poruncindu-le, probabil, să părăsească orașul. Apoi Iason și ceilalți au fost puși în libertate.

Frații creștini de la Tesalonic au hotărât că ar fi mai înțelept ca predicatorii să părăsească orașul, drept care i-au ajutat să plece în cursul nopții spre Bereea.

Întru totul remarcabil este că la plecarea lui Pavel și Sila, în urma lor a rămas o adunare de credincioși instruiți, de pe acum, în doctrinele credinței – credincioși care au rămas neclintii în prigoanele ce au urmat. Ar fi ușor să deducem de la Fapte 17:2 că Pavel și însoțitorii lui au stat la Tesalonic doar trei sabaturi. Mai corect este însă să presupunem că această perioadă de trei săptămâni reprezintă doar durata cursului pe care l-au predat

în sinagogă. Pavel și echipa lui au petrecut însă circa trei luni în cetatea Tesalonic. Scrisorile trimise de apostol tesalonicenilor arată că aceștia aveau cunoștințe temeinice despre doctrina creștină, pe care nu și le-ar fi putut însuși în doar trei sau patru săptămâni.

De la Bereea, Pavel s-a dus la Atena (Fapte 17:15). Acolo a aflat că credincioșii din Tesalonic erau prigoșiți, drept care a încercat să-i viziteze, dar Satan i-a pus piedici (1 Tes. 2:17, 18). Prin urmare, Pavel l-a trimis pe Timotei la ei (3:1, 2), acesta revenind cu vești, în general bune (3:6-8), care l-au determinat pe apostol să scrie această scrisoare. În ea, apostolul își apără misiunea de atacurile calomniatoare ce i s-au adus și se pronunță pentru separarea de imoralitatea ce făcea ravagii în cultura respectivă. De asemenea, el corectează unele concepții greșite pe care le aveau credincioșii tesaloniceni despre cei ce au murit în Cristos, muștrându-i pe cei ce s-au lăsat de lucru, pe motiv că venirea Domnului este aproape. De asemenea, îi îndeamnă pe sfinți să-i respecte pe liderii spirituali.

Una din cele mai importante teme în cartea Întâi Tesaloniceni este întoarcerea Domnului Isus, care este amintită cel puțin o dată în fiecare din cele cinci capitole. G. R. Harding Wood a însumat toate aceste referiri, realizând o minunată sinopsă:

Creștinul care așteaptă întoarcerea Domnului Isus nu mai are loc pentru: (1) idoli în inima sa (1:9, 10); (2) pentru lăncezeală și dormitare în slujirea sa (2:9, 19); (3) pentru dezbinări în rândurile credincioșilor (3:12, 13); (4) pentru deprimare în mintea sa (4:13-18); sau (5) pentru păcat în viața sa (5:23).²

SCHIȚA

I. SALUTUL (1:1)

II. RELAȚIILE PERSONALE ALE LUI PAVEL CU TESALONICENII (1:2–3:13)

- A. Elogiile aduse de Pavel tesalonicenilor (1:2-10)
- B. Recapitularea slujbei, mesajului și conduitei lui Pavel la Tesalonic (2:1-12)
- C. Recapitularea răspunsului dat de tesaloniceni la Evanghelie (2:13-16)
- D. Explicația eșecului lui Pavel de a reveni la Tesalonic (2:17-20)
- E. Misiunea lui Timotei la Tesalonic (3:1-10)
- F. Rugăciunea concretă a lui Pavel (3:11-13)

III. ÎNDEMNURI PRACTICE (4:1–5:22)

- A. Sfințirea ce împlinește voia lui Dumnezeu (4:1-8)
- B. Dragostea care se gândește la alții (4:9, 10)
- C. Viața care le vorbește celor din afară (4:11, 12)
- D. Nădejdea care-i mângâie pe credincioși (4:13-18)
- E. Ziua Domnului (5:1-11)
- F. Diverse sfaturi oferite sfinților (5:12-22)

IV. SALUTĂRI FINALE CĂTRE TESALONICENI (5:23-28)

Comentariu

I. SALUTUL (1:1)

Scrisoarea începe cu numele a trei oameni care fuseseră acuzați că au întors lumea pe dos – acuzație ce le fusese adusă ca ocară, dar care constituia, în fapt, un omagiu la adresa lor.

Pavel este autorul epistolei. **Silvan și Timotei** îl însoțeau în călătoriile sale, în această vreme, drept care Pavel a menționat și numele lor. **Silvan** este probabil identic cu Sila, cel care a cântat împreună cu Pavel acel duet minunat în temnița din Filipi (Fapte 16:25). **Timotei** este fratele mai tânăr de la Listra, care s-a alăturat lui Pavel cu puțin înainte de călătoria la Tesalonic (Fapte 16:1).

Scrisoarea a fost scrisă **către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Cristos**. Termenul original tradus de noi prin *biserică* era utilizat pe vremea aceea pentru a desemna orice fel de adunare. Prin urmare, Pavel vrea să precizeze că aceasta nu era o adunare păgână, ci una care are de a face cu **Dumnezeu ca Tatăl și cu Isus Cristos ca Domn**.

Salutul **har... și pace** îmbrățișează cele mai alese binecuvântări de care poate avea cineva parte de această parte a raiului. **Harul** este favoarea nemeritată din partea lui Dumnezeu, asupra oricărui aspect al vieții noastre. **Pacea** este liniștea și încrederea netulburată cu care înfruntăm împrejurările zguduitoare și neașteptate din viața aceasta. **Harul** este cauza, iar **pacea** efectul. Pavel repetă cele două nume divine, ca sursă co-egală a binecuvântărilor, de data aceasta adăugând pronumele personal **nostru** cuvântului **Tatăl**.³

II. RELAȚIILE PERSONALE ALE LUI PAVEL CU TESALONICENII (1:2–3:13)

A. Elogiile aduse de Pavel tesalonicenilor (1:2-10)

1:2,3 Ori de câte ori s-a rugat, Pavel i-a

menționat pe tesaloniceni. (Suntem noi oare tot atât de statornici în pomenirea fraților și surorilor noastre de credință?) Și întotdeauna s-a rugat cu **mulțumiri** pentru ei, **aducându-și aminte de lucrarea credinței** lor, de **munca dragostei** lor și de **răbdarea nădejdi** lor.

Lucrarea credinței lor se referă probabil mai cu seamă la convertirea lor la Dumnezeu. Descrierea **credinței** drept o **lucrare** ne amintește de acea ocazie când niște oameni L-au întrebat pe Isus: „Ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu?”⁴ La care Isus le-a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Cel pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28, 29). În această privință, credința este un act sau o faptă. Dar nu este truda prin care un om dobândește vreun merit sau cu care se poate mândri. De fapt, este singura lucrare pe care o poate face omul fără să-I răpească lui Cristos gloria Sa de Mântuitor și fără să nege propriul său statut de păcătos neputincios. Credința este o lucrare nemeritorie prin care creatura Îl recunoaște pe Creatorul Său, iar păcătosul Îl recunoaște pe Mântuitorul Său. Sintagma **lucrarea credinței** presupune și **viața** credinței, care urmează convertirii.

Pe lângă **lucrarea credinței**, Pavel și-a adus aminte de **lucrarea dragostei**. Asta se referă la slujirea lor pentru Dumnezeu, motivată de **dragostea** față de Domnul Isus. Creștinismul nu este o viață pe care trebuie s-o răbdăm, doar pentru a ne face datoria, ci este o Persoană care trebuie slujită din dragoste. A fi sclavul Lui înseamnă o libertate desăvârșită, iar „dragostea pentru El transformă monotonia în bucurie divină”. Pusă alături de dragoste, motivația izvorâtă din dorința după profit este o jalnică și ieftină manevră. Dragostea pentru Cristos atrage un gen de slujire pe care toți dolarii din lume nu ar putea-o inspira vreodată. Tesalonicenii erau o mărturie vie a acestei realități.

În fine, Pavel a mulțumit pentru **răbdarea**

nădejdi lor, adică faptul că Îl așteptau cu statornicie pe Isus. Ei fuseseră prizoniți pentru poziția fermă ce o adoptaseră pentru Cristos. Dar în această armură de „răbdare plină de tenacitate“, cum se exprimă Phillips, au început să apară fisuri.

Locul unde se face aducerea aminte este redat prin sintagma **înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru**. Când Pavel a pătruns în prezența lui Dumnezeu, prin rugăciune, el a recitat realitatea nașterii spirituale și a creșterii sfinților, aducând mulțumiri pentru credința, dragostea și nădejdea lor.

1:4 Apostolul era sigur că acești sfinți au fost aleși **de Dumnezeu** înainte de întemeierea lumii. De unde știa el însă acest lucru? Printr-o presupusă capacitate supranaturală de a cunoaște? Nu, ci el știa că ei se aflau printre cei aleși prin modul în care au primit Evanghelia.

Doctrina **alegerii**⁴ ne învață că Dumnezeu i-a ales pe unii oameni în Cristos înainte de întemeierea lumii (Ef. 1:4). Dar această doctrină *nu* ne învață că El i-ar fi ales pe alții să fie osândiți. Dacă oamenii ajung să fie în cele din urmă pierduți, asta se datorează păcatului și necredinței lor.

Aceeași Biblie care ne învață doctrina alegerii ne învață și doctrina responsabilității omului sau a liberului arbitru. Dumnezeu face o ofertă veritabilă de mântuire tuturor oamenilor de pretutindeni. Oricine vine la Cristos va fi primit cu căldură.

Aceste două doctrine, alegerea și libertatea de a alege, creează un conflict ireconciliabil în mintea oamenilor. Dar Biblia le prezintă pe ambele; prin urmare, avem datoria de a crede în amândouă, chiar dacă nu reușim să le amonizăm.

Noi nu știm cine sunt cei aleși, drept care trebuie să vestim Evanghelia în toată lumea. Păcătoșii nu pot invoca doctrina alegerii ca scuză pentru a nu crede. Dacă ei se vor pocăi și vor crede în Domnul Isus Cristos, Dumnezeu îi va mântui.

1:5 Prin **Evanghelia noastră** Pavel nu se referă la vreun alt mesaj decât cel vestit de ceilalți apostoli. Conținutul era același, singura deosebire constând în solii prin care era vestită. Tesalonicenii nu trataseră mesajul doar ca pe o prelegere de teme religioase. Desigur, ei primiseră mesajul, dar **nu numai în cuvânt**.

Mesajul le-a fost adus **cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță**. (1) **Cu putere**. Mesajul acționa în viața lor cu ener-

gie supranaturală, producând în ei mustrarea și convingerea de păcat, pocăința și convertirea. (2) **Cu Duhul Sfânt**. Puterea aceasta era produsă în ei de Duhul Sfânt. (3) **Cu multă asigurare**. Pavel a predicat mesajul cu multă încredere. Tesalonicenii l-au acceptat **cu multă siguranță**, ca pe cuvântul lui Dumnezeu. Urmarea acestor lucruri în viața lor a fost deplina asigurare a credinței.

Acum Pavel le amintește despre propria sa conduită pe când se afla printre ei. El nu numai că a predicat Evanghelia, dar a și trăit o viață consonantă cu această Evanghelie. Cea mai bună predică este o viață de sfințenie.

1:6 Și astfel Pavel putea spune: „**Voi ați devenit adepți ai noștri și ai Domnului**“. Poate ne-am fi așteptat să spună: „ai Domnului și ai noștri“, punându-L pe Domnul pe locul întâi. Dar aici apostolul redă ordinea în care s-au petrecut lucrurile, căci ei au luat cunoștință despre Domnul mai întâi prin viața apostolului.

Ce mare e responsabilitatea pe care o avem, când ne gândim că oamenii trebuie să fie în stare să-L vadă pe Cristos în noi! Și noi ar trebui să putem afirma alături de Pavel: „Imitați-mă pe mine, după cum și eu Îl imit pe Cristos“ (1 Cor. 11:1).

Observați că au primit cuvântul cu bucurie și în multe necazuri. Așa au imitat ei pe Domnul și pe apostol. Pe plan exterior, ei au fost înconjuțați de necazuri, dar în interior erau plini de bucurie. Ce combinație neobișnuită! Omul lumesc nu poate trăi simultan și experiența bucuriei, și a necazului, căci pentru el necazurile sunt opusul bucuriei. Dar creștinul are o bucurie a Duhului Sfânt, care nu depinde de împrejurări. Pentru el contrariul bucuriei este păcatul.

Necazurile îndurate de ei se datorau prigoanelor ce s-au abătut peste ei din pricina convertirii lor.

1:7 Tesalonicenii au devenit creștini model. Mai întâi, pilda lor de bucurie chiar pe când erau prizoniți a fost un exemplu pentru credincioșii din **Macedonia și Ahaia**, adică pentru toți creștinii din Grecia.

1:8 Dar mărturia lor nu s-a oprit aici, ci ei au devenit niște creștini reproductivi. Ca vâlurile concentrice provocate de aruncarea unei pietre în apă, **cuvântul Domnului** s-a răspândit în cercuri concentrice tot mai cuprinzătoare: mai întâi, **în Macedonia și Ahaia**, apoi **pretutindeni**. Curând vestea despre **credința lor față de Dumnezeu** s-a răspândit atât de mult,

încât Pavel nu a mai avut nevoie să vorbească despre ea, căci oamenii o cunoșteau deja.

Noi nu am fost rânduți de Dumnezeu să fim puncte terminale ale binecuvântărilor, ci canale prin care să se reverse aceste binecuvântări spre alții. Dumnezeu strălucește în inima noastră pentru ca acea lumină să se răsfrângă și asupra altora (2 Cor. 4:6, traducerea JND). Dacă am sorbit cu adevărat din apa mântuirii, atunci râuri de apă vie se vor revărsa spre cei din jurul nostru (Ioan 7:37, 38).

1:9 Era îndeobște cunoscut faptul că atunci când apostolul și colegii lui s-au dus la Tesalonic, au avut parte de o primire regală. De asemenea a ajuns să fie cunoscut de toți faptul că în viața multor oameni de acolo s-a produs o transformare radicală. Ei s-au **întors la Dumnezeu de la idoli** păgâni, nu de la idoli la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei **s-au întors la Dumnezeu** și au constatat că El este pe deplin satisfăcător, așa încât n-au mai găsit nici o satisfacție în idoli lor, abandonându-i.

Privirea ce l-a topit pe Petru,

Fața văzută de Ștefan,

Inima ce a plâns cu Maria –

Singura ce ne poate smulge de lângă idoli.

– *Ora Rowan*

Să nu scăpăm atmosfera de încântare și fior divin ce învâluie această relatare despre doi oameni care vizitează o cetate păgână, ducând cu ei cuvântul Domnului, predicând Evanghelia cu puterea Duhului, după care se produce miracolul regenerării, oamenii devenind atât de captivați de Mântuitorul încât își părăsesc idoli de care erau mai înainte nedezlipiți. Curând după aceea se încheagă o adunare de credincioși care îl laudă pe Dumnezeu, trăind o viață de sfințenie, îndurând cu bărbăție prigoanele și câștigând alte suflete la Cristos. Cu adevărat slujirea Domnului este cea mai nobilă dintre chemările de care puteam avea parte în viață!

1:10 Nu numai că tesalonicenii slujeau un Dumnezeu viu și adevărat (în contrast cu idoli falși și lipsiți de viață), ci, în plus, așteptau pe Domnul Isus. Observați detaliile așteptării lor:

1. Persoana: **Fiul Lui**

2. Locul: **din cer**

3. Făgăduința: **pe care L-a înviat dintre cei morți**

4. Numele scump: **pe Isus**

5. Perspectivele: **care ne scapă de mânia**

viitoare

Astfel în versetele 9 și 10 avem cele trei aspecte ale experienței tesalonicenilor:

Întoarcerea (comparați lucrarea credinței, v. 3)

Slujirea (comparați lucrarea dragostei, versetul 3)

Așteptarea (comparați răbdarea nădejzii, v. 3)

G. R. Harding Wood⁵ le analizează în felul următor:

Urmarea: așteptându-L pe Dumnezeu

Slujirea: privind ogoarele

Așteptarea: așteptându-L pe Isus

Tesalonicenii îl așteptau pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Asta presupune posibilitatea ca El să vină în timpul vieții lor, adică *în orice clipă* din viața lor. Iminenta reîntoarcere a Domnului Isus este nădejdea creștinului, pe care o găsim în multe pasaje din NT, dintre care redăm pe cele mai importante:

Luca 12:36: „Și voi înșivă fiți ca niște oameni care își așteaptă stăpânul“.

Romani 8:23: „...așteptând adopțiunea, răscumpărarea trupului nostru“.

1 Corinteni 11:26: „Căci ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar vestiți moartea Domnului până va veni El“.

2 Corinteni 5:2: „Căci în aceasta gemem, dorind cu înfocare să fim îmbrăcați cu locuința care este din cer“.

Galateni 5:5: „Căci noi, prin Duhul, așteptăm cu nerăbdare nădejdea neprihănită prin credință“.

Filipeni 3:20: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Isus Cristos“.

Filipeni 4:5: „Domnul este aproape“.

Tit 2:13: „Așteptând binecuvântata nădejde și slăvita arătare a mărețului nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos“.

Evrei 9:28: „Celor care îl așteaptă cu dor El se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci a mântuirii“.

Iacov 5:7-9: „Prin urmare, fiți răbdători, fraților, până la venirea Domnului. căci venirea Domnului este aproape.. Judecătorul este chiar la ușă“.

1 Petru 4:7: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape“.

1 Ioan 3:3: „Și oricine are această nădejde în El se curăță, după cum El este curat“.

Iuda 21: „...așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică“.

Apocalipsa 3:11: „Eu vin curând!“ 22:7: „Iată, Eu vin curând!“ 22:12: „Și iată, Eu vin curând“. 22:20: „«Da, Eu vin curând». Amin! Vino, Doamne Isuse!»“

Creștinul știe că s-ar putea să treacă prin moarte, dar mai știe și aceea că Domnul poate veni în orice clipă și că, în acest caz, el va intra în cer fără să mai treacă prin moarte.

Nici o profeție din Scriptură nu mai trebuie să se împlinescă înainte de venirea lui Cristos ca să-i ia pe ai Săi la El. Venirea Domnului este următorul mare eveniment din programul lui Dumnezeu.

Noi nu am putea aștepta revenirea Domnului în orice clipă, dacă mai întâi ar trebui să intervenă o altă perioadă de timp. Dar concepția potrivit căreia Răpirea va avea loc înaintea Marii Strâmtorări este singura care îi permite credinciosului să aștepte venirea lui Cristos în ziua de azi. Alte concepții presupun repudierea caracterului iminent al revenirii Sale.

Cel pe care Îl așteptăm noi este Isus, Izbăvitorul nostru **de mânia viitoare**. Acest mod de a descrie venirea Mântuitorului poate fi înțeles în două feluri:

1. El ne izbăvește de pedeapsa veșnică pentru păcatele noastre. Pe cruce El a îndurat **mânia** lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Prin credința în El, nouă ni se atribuie acum valoarea lucrării Sale, ni se trece în contul nostru. De acum înainte, nu mai este nici o condamnare pentru noi, deoarece noi suntem în Cristos Isus (Rom. 8:1).

2. De asemenea, El ne izbăvește de acea perioadă de judecată ce va veni, când **mânia** lui Dumnezeu va fi turnată peste lumea care L-a respins pe Fiul Său. Această perioadă se numește Tribulația (Strâmtorarea), precum și Necazul lui Iacov (Dan. 9:27; Mat. 24:4-28; 1 Tes. 5:1-11; 2 Tes. 2:1-12; Apocalipsa 6:1-19:10).

B. Recapitularea slujbei, mesajului și conduitei lui Pavel la Tesalonic(2:1-12)

2:1 În ultima parte a versetului 1:5, Pavel a făcut o scurtă aluzie la caracterul și conduita sa, pe timpul șederii sale la Tesalonic. Acum el se lansează într-o recapitulare mai detaliată a slujbei, mesajului și stilului său de viață.

Ideea centrală este că slujba principală a unui creștin este o slujbă *de caracter*. Cu alte cuvinte, ceea ce suntem este cu mult mai important decât ceea ce spunem. Influența inconștientă pe care o răspândim are o înrădărire mult mai profundă decât influența noastră

conștientă, după cum se exprimă și James Denney:

Caracterul unui creștin este singurul său capital cu care pornește el la lucru. În mai toate celelalte îndeletniciri din viață, e posibil ca cineva să înainteze, indiferent de natura caracterului său, cu condiția ca soldul contului său de la bancă să fie pozitiv. În schimb, când un creștin și-a pierdut caracterul, și-a pierdut totul.⁶

Misionarul martir Jim Elliot a scris în jurnalul său:

În lucrarea spirituală, ca în nici o altă lucrare, caracterul lucrătorului va imprima calitatea lucrării sale. Shelley și Byron au scris poezie de calitate, în pofida faptului că au fost pe plan moral niște libertini. Wagner a creat muzică de calitate, în pofida imoralității sale. Nu tot așa stau lucrurile în lucrarea pentru Dumnezeu. Pavel nu avea nici o ezitare în a îndrepta privirile oamenilor spre caracterul și modul său de viață, ca dovadă a cuvântului vestit de el tesalonicenilor. De nouă ori în această epistolă el exclamă: „Voi știți“, referindu-se prin aceasta la prilejul tesalonicenilor de a fi observat nemijlocit viața particulară și publică a apostolului. Pavel s-a dus la Tesalonic și a trăit o viață prin care a ilustrat cu prisosință mesajul predicat. Ba mai mult, de la ilustrație a trecut la o dovadă convingătoare, de necontestat. Nici nu e de mirare că azi se face atâta lucru de mântuială în Împărăție, dacă privim la caracterul unora dintre lucrători!⁷

Poate că în aceste versete apostolul se apără de acuzația falsă adusă de criticii săi. În orice caz, mai întâi el amintește tesalonicenilor că lucrarea lui a fost rodnică, ei înșiși fiind o dovadă concludentă în acest sens. Ei știau că vizita lui nu fusese în zadar. Ei înșiși fuseseră convertiți, constituindu-se apoi într-o adunare.

2:2 Apoi slujba lui fusese neînfrițată. Toate împotrivirile de care a avut parte, toate maltrătarile la Filipi, inclusiv întemnițarea sa împreună cu Sila, nu l-au înfricoșat, nu l-au descurajat și nu l-au intimidat pe apostol, ci el a mers înainte, ajungând până la Tesalonic. Acolo, îmboldit de un curaj pe care numai Dumnezeu putea să i-l dea, el a predicat Evanghelia în pofida multor conflicte. O persoană mai puțin robustă ar fi găsit negreșit suficiente motive teologice care să justifice o presupusă chemare din partea lui Dumnezeu de a vesti Evanghelia unui auditoriu mult mai dispus să asculte

mesajul. Nu și Pavel însă! El a predicat mesajul fără teamă, în pofida multor împotriviri, pentru că era plin de Duhul.

2:3 Îndemnul adresat de apostol de a crede în Evanghelia era adevărat cu privire la sursă, curat ca motivație și fiabil ca metodă. În ce privește sursa, îndemnul nu izvora dintr-o doctrină falsă, ci din adevărul lui Dumnezeu. În ce privește motivația, apostolul îi privea pe tesaloniceni neegoist, având în vedere doar binele lor, fără nici o dorință ascunsă sau necurată. În ce privește metoda, nu exista nici un plan ascuns de a-i înșela. Se pare că dușmanii lui geloși îl acuzau de erezie, de poftă și de viclenie.

2:4 Pentru Pavel slujba constituia o misiune sacră ce i s-a încredințat. El era un ispravnic **aprobat de Dumnezeu**, iar **Evanghelia** era comoara de mare preț pe care i-o **încredințase** Dumnezeu. El avea responsabilitatea de a-l fi plăcut lui Dumnezeu prin vestirea cu credincioșie a mesajului, indiferent de reacția omului! Lui Pavel îi era limpede că nu putea să placă atât lui Dumnezeu, cât și omului, drept care s-a hotărât să-l fie plăcut lui **Dumnezeu, care ne cercetează inimile**, răspătându-ne apoi cum se cuvine.

Un administrator (ispravnic) are obligația de a fi pe placul celui ce-i dă simbria. Predicatorii sunt ispiți uneori să nu predice tot adevărul, de teama repercusiunilor ce și le vor atrage din partea celor care contribuie la sprijinul lor financiar. Dar Dumnezeu este Stăpânul și El știe atunci când mesajul este diluat sau suprimat.

2:5 În versetele 5-12 Pavel relatează comportamentul lui la Tesalonic; procedând astfel, el a lăsat un splendid model de urmat pentru toți slujitorii lui Cristos.

Mai întâi, el nu s-a pretat niciodată la flatare sau nesinceritate pentru a-și realiza obiectivele. Cuvintele lui au fost cinșite și transparente, iar motivele sale nefățarnice.

În al doilea rând, el nu s-a folosit niciodată de lucrarea Domnului ca de o **haină** sub care să se ascundă vreo dorință egoistă de a se îmbogăți. Slujba lui nu a fost un paravan după care să se ascundă **lăcomia**.

Pentru a infirma orice acuzație de flatare, el apelează la sfinți. Dar pentru a infirma orice idee de **lăcomie**, el apelează la **Dumnezeu**. Singurul care poate citi până în adâncul inimii omului.

2:6 Avem aici încă un prilej de a cunoaște caracterul ireproșabil al acestui mare om al lui

Dumnezeu. **Ca apostoli ai lui Cristos**, atât el, cât și colegii săi erau îndreptățiți să primească ajutor financiar (numit aici **slavă**) din partea tesalonicenilor. Dar ei erau hotărâți să nu fie o povară pentru ei, drept care au lucrat zi și noapte, pentru a-și asigura singuri cele necesare traiului. La Corint alta fusese situația. Acolo Pavel a lucrat pentru a nu le da criticilor săi vreun temei să-l acuze că a predicat pentru bani. La Tesalonic el a lucrat pentru că sfinții erau săraci și prigoși, nevoind să mai adauge la povara pe care trebuiau s-o ducă.

2:7 În loc să facă pe șeful cu beneficiarii făgăduințelor lui Dumnezeu, apostolul a fost blând în mijlocul lor, ca o doică ce îngrijește cu drag de copiii ei. Pavel și-a dat seama că noii convertiți aveau nevoie de creștere și astfel și-a desfășurat misiunea cu toată solicițudinea unei mame devotate.

2:8 Atât de profund a fost atașamentul lui față de ei, încât apostolul a fost gata să împartă cu ei ce avea, mai degrabă decât să ia de la ei. Asta pentru că apostolul Pavel nu vestea **Evanghelia lui Dumnezeu** într-o manieră rece, detașată, ci vărsându-și tot sufletul pentru ei. El i-a iubit. Or, dragostea nu se uită la prețul pe care trebuie să-l plătească. Asemenea Stăpânului său, Pavel nu a venit să i se slujească, ci să slujească el însuși și să-și dea viața (Marcu 10:45).

2:9 O altă dovadă a altruismului lui Pavel se poate observa aici, anume în faptul că el a lucrat în meseria de confecționare de corturi, pentru a-și câștiga existența și a nu fi o povară pentru ei, în vestirea Evangheliei și slujirea lor. Deși este drept că predicatorul Evangheliei este îndreptățit să primească sprijin financiar din partea altor creștini, este recomandabil ca el să se lipsească, din când în când, dacă este nevoie, de acest suport financiar. Un adevărat slujitor al lui Cristos va continua să predice Evanghelia, fie că va primi bani, fie că va trebui să-și câștige existența prin munca sa proprie. Observați sintagmele: **oboseala și truda noastră și zi și noapte**. Evanghelia nu i-a costat pe tesaloniceni nici un ban, dar pe Pavel l-a costat foarte mult.

2:10 Credincioșii au putut da mărturie pentru comportamentul exemplar al lui Pavel față de ei; în plus Însuși **Dumnezeu** a fost Martor al faptului că el este devotat (sau sfânt), drept (sau neprihănit) și fără vină. Sfânt, adică alipit de Dumnezeu și despărțit de păcat. Drept sau neprihănit în caracter și conduită. Fără vină față de Dumnezeu și față de om.

Dacă cea mai bună predică este o viață de sfințenie, atunci Pavel a fost negreșit un mare predicator. Nu ca alt predicator, a cărui elocvență era mai strălucită decât purtarea sa: când se afla la amvon, oamenii doreau ca omul acesta să nu mai plece, dar când în sfârșit părăsea amvonul, nu voiau ca el să se mai întoarcă acolo!

2:11 În versetul 7, el se comparase cu o mamă care alăptează, sau după alte versiuni cu o doică. Acum el se aseamănă cu un tată devotat. Dacă prima imagine sugerează tandrețea și afecțiunea, a doua imagine transmite ideea de înțelepciune și sfat. **Ca un tată** el i-a îndemnat să trăiască o viață sfântă, încurajându-i să rămână statornici în Domnul, în pofida prigoanelor și a fost martorul binecuvântărilor de care au avut parte ca urmare a faptului că au ascultat de voia lui Dumnezeu și de cuvântul Său.

2:12 Obiectivul slujbei lui Pavel a fost ca sfinții să **se poarte într-un chip vrednic de Dumnezeu, care** i-a chemat la împărăția și slava Sa.

În noi înșine nu avem nici o vrednicie pentru Dumnezeu sau pentru un loc în cer: singura vrednicie pe care o avem se găsește în Domnul Isus Cristos. Dar ca fii ai lui Dumnezeu, se așteaptă de la noi să ne purtăm vrednici de înalta chemare. Noi putem face acest lucru supunându-ne controlului Duhului Sfânt și mereu mărturisind și lăsându-ne de păcatele din viața noastră.

Toți cei mântuiți sunt supuși împărăției lui Dumnezeu. În vremea de acum, împărăția aceea este invizibilă, iar Regele e absent. Dar învățăturile morale și etice ale împărăției se aplică la noi, în prezent. Când va reveni Domnul Isus, ca să domnească, împărăția va fi stabilită în forma ei vizibilă, iar noi ne vom împărtăși din gloria Regelui.

C. Recapitularea răspunsului dat de tesaloniceni la Evanghelie (2:13-16)

2:13 Acum apostolul abordează o altă temă pe care o începuse la 1:5a: răspunsul tesalonicenilor la predicarea Evangheliei. Când ei au primit mesajul, adică l-au *auzit*, ei nu l-au primit, adică nu l-au *acceptat* ca pe cuvântul oamenilor, ci ca pe cuvântul lui Dumnezeu. Traducerea NKJV (cea folosită pe tot parcursul comentariului) scoate în evidență foarte bine acest adevăr:

Din această pricină, și noi Îi mulțumim lui

Dumnezeu fără încetare, pentru că atunci când voi ați primit cuvântul lui Dumnezeu pe care l-ați auzit de la noi, l-ați îmbrățișat nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în realitate: ca pe cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează cu eficacitate și în voi cei care credeți.

Pavel este plin de mulțumire pentru modul în care au primit și acceptat mesajul Evangheliei. Este încă un exemplu al altruismului său. Cei mai mulți dintre noi am dori ca alții să creadă ceea ce spunem doar pentru că noi am spus așa. Dar cuvântul omului formează o temelie foarte șubredă a credinței. Numai în Dumnezeu putem avea deplină încredere și numai atunci când credem în cuvântul Lui se produc rezultate în inima și în viața noastră. Exact așa s-a întâmplat cu tesalonicenii, în a căror viață cuvântul a rodit din plin deoarece ei au crezut, cum arată și Walter Scott:

Cuvântul Lui – Biblia – este inspirat sau insuflat de Dumnezeu, în toate cărțile și părțile sale, așa cum au fost ele compuse în original. E singura noastră autoritate pentru toate lucrurile, în toate împrejurările și în toate timpurile. E nevoie de o generație de oameni care să tremure în fața Cuvântului lui Dumnezeu, care este călăuză vieții, harta ce ne oferă traseul pe care trebuie să-l urmăm; lumina noastră și pavăza morală. Slavă Domnului pentru Sacrul Volum!¹⁸

2:14 Ce rezultate a produs Biblia în viața acestor credincioși? Nu numai că au fost mântuiți, ci au fost și învredniciți să stea tari în fața unor cumplite prigoane, acest fapt constituind o dovadă de netăgăduit a convertirii lor. Prin răbdarea și statornicia lor, ei au devenit imitatori ai bisericilor creștine din Iudeea. Singura deosebire a fost faptul că tesalonicenii au suferit din partea propriilor lor concetățeni neevrei, pe când credincioșii din Iudeea au fost persecutați de iudei.

2:15 De îndată ce îi pomenește pe iudei, apostolul începe să-i condamne ca pe niște potrivnici înverșunați ai Evangheliei, ca unul care îi cunoștea mai bine decât oricine. Oare nu fusese el însuși cândva capul cetei de iudei ce încercaseră să eradicizeze credința creștină? Apoi, după convertirea sa, el însuși a simțit ascuțitul prigoanei lor.

Păcatul culminant al iudeilor a fost faptul că L-au ucis pe Domnul Isus. Deși răstignirea

propriu-zisă a fost executată de romani, iudeii au fost cei care i-au incitat s-o facă. Acesta a fost punctul culminant al veacurilor de prigonire a prorocilor pe care i-a trimis Dumnezeu națiunii Israel (Mat. 21:33-39).

În era creștină, ei deja îl prigoniseră pe Pavel și pe alți apostoli, crezând eronat că Îi erau astfel plăcuți lui Dumnezeu. Acțiunile lor Îi erau însă total neplăcute, ei făcându-se împotriviți tuturor oamenilor.

2:16 Ba mai mult, ei nu s-au mulțumit să respingă Evanghelia pentru ei înșiși, ci au luat hotărârea ca să-i împiedice pe Pavel și pe asociații lui de a predica mesajul către Neamuri. Nimic nu-i înfuria mai mult decât să audă că **Neamurile pot fi mântuite** în același fel ca iudeii.

În împotrivirea lor față de voia lui Dumnezeu, ei nu făceau altceva decât să continue ceea ce făcuseră și părinții lor: **umplând măsura păcatelor lor**. Era ca și când voiau cu tot dinadinsul ca paharul vinovăției lor să fie tot timpul plin până la refuz.

Dar osânda lor era deja hotărâtă, căci **i-a ajuns din plin mânia lui Dumnezeu**. Pavel nu precizează în ce constă această mânie. Poate că este o afirmație generală a judecății ce se va abate negreșit asupra lor ca urmare a umplerii măsurii vinovăției lor. Noi știm că în numai douăzeci de ani de la această dată, în anul 70 d.Cr., Ierusalimul a fost distrus, iar iudeii care au supraviețuit au fost împrăștiați pe tot pământul.

Din pasaje ca acestea unii au sugerat că Pavel ar fi fost un antisemit și că Noul Testament ar fi o carte antisemită. Adevărul este însă că Pavel avea o iubire fierbinte pentru concetățenii săi, evreii, încât ar fi mers până acolo încât el însuși să fie despărțit de Cristos, dacă ar fi putut obține mântuirea lor prin aceasta (Rom. 9:1-3). Deși misiunea lui se adresa în principal Neamurilor, el niciodată nu și-a pierdut râvna pentru evanghelizarea iudeilor, până acolo încât uneori această râvnă pare să eclipseze misiunea sa primordială.

Ceea ce spune apostolul Pavel aici despre liderii iudei este un fapt istoric, iar nu o ieșire personală de mânie. Și apoi să nu uităm că Dumnezeu este Cel care l-a îndemnat să scrie ceea ce a scris. Antisemitismul este un act necreștinesc și nu poate fi justificat sub nici o formă. Dar nu este un act de antisemitism să spui că pe poporul evreu Dumnezeu îl acuză de moartea Fiului Său (Fapte 2:23), după cum și Neamurile sunt trase la răspundere pentru

partea lor de vină (1 Cor. 2:8).

D. Explicația eșecului lui Pavel de a reveni la Tesalonic (2:17-20)

2:17 În următoarele patru versete apostolul explică de ce nu a putut să revină la Tesalonic. Poate că înverșunării lui critici l-au acuzat că nu a venit din lășitate, pentru că s-ar fi temut de opoziția ce-l aștepta acolo.

Mai întâi, Pavel arată clar că despărțirea era doar pe plan fizic. Sintagma: **după ce am fost despărțiți de voi pentru un timp** înseamnă că ei au fost lăsați orfani prin plecarea tatălui lor spiritual. Dar grija plină de dragoste pe care le-o purta le a înțetat nici o clipă. Observați intensitatea iubirii lui: **am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem fața**.

2:18 De două ori a încercat el să revină la Tesalonic, dar de două ori **Satan l-a împiedicat**. Nu se precizează natura exactă a opoziției din partea lui Satan.

De asemenea, nu se precizează de unde știa Pavel că Satan a fost cel care i-a pus piedici, și nu Domnul. La Fapte 16:6 citim că Pavel și cei ce-l însoțeau au fost împiedicați de Duhul Sfânt să predice cuvântul în Asia. În versetul următor ni se spune că de acolo au voit să meargă în Bitinia, dar că Duhul nu le-a permis. De unde știm când ne oprește Duhul și când ne pune piedici Satan? Poate că o modalitate ar fi aceasta: când știm că suntem în voia lui Dumnezeu, orice piedici care se ivesc în cale nu reprezintă lucrarea Duhului, ci a diavolului. De asemenea, e de așteptat ca Satan să se împotrivescă, ori de câte ori avem binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu întotdeauna învinge opoziția lui Satan. În acest caz, neputința lui Pavel de a se duce la Tesalonic a avut drept urmare redactarea acestei scrisori. La rândul ei, Scrisoarea a avut drept urmare slăvirea lui Dumnezeu și binecuvântarea noastră.

2:19 De ce a dorit apostolul atât de mult să-i vadă din nou pe tesaloniceni? Pentru că ei erau copiii lui în Domnul. El este cel care îi îndreptase spre Cristos, drept care se simțea răspunzător pentru creșterea lor spirituală. El știa că va trebui să dea socoteală de ei, într-o zi. Ei erau **nădejdea** lui de răsplată la Scaunul de Judecată al lui Cristos. El dorea ca atunci să se poată bucura din pricina lor. Ei vor fi cununa lui de bucurie înaintea Domnului Isus Cristos la venirea Lui.

Deducem din acest verset că Pavel se

aștepta ca să-i poată recunoaște pe tesaloniceni în cer, după cum conchidem că și noi îi vom putea recunoaște pe cei dragi ai noștri în cer.

În versetul 19, Pavel îi numește pe copiii lui în credință drept **cununa** sa. Citim și în alte locuri din NT despre cununi: cununa neprihănirii (2 Tim. 4:8); cununa vieții (Iac. 1:12; Apo. 2:10); cununa de slavă (1 Pet. 5:4) – toate fiind nepieritoare (1 Cor. 9:25).

2:20 Sfinții erau **slava și bucuria** lui. El investise în personalitatea umană și răsplata lui o constituiau fiii și fiicele spirituale care aveau să se închine Mielului lui Dumnezeu în veci de veci.

VENIREA DOMNULUI

În versetul 19 se folosește pentru prima oară termenul **venire** în cartea 1 Tesaloniceni cu privire la revenirea Domnului. Pentru că aceasta este tema principală a epistolei, vom zăbovi asupra ei, explicând ceea ce credem noi că este învățătura biblică în această privință.

În textul original grec al Noului Testament se folosesc trei termeni cu privire la întoarcerea lui Cristos:

parousia: venire și prezență ulterioară

apokalypsis: dezvelire, revelație

epiphaneia: manifestare.

Termenul folosit cel mai des este *parousia*, care înseamnă *prezență* sau *venire alăturată*. Vine spune că termenul denotă atât actul sosirii, cât și prezența care urmează. Când ne gândim la venirea Domnului, trebuie să o concepem nu doar ca pe un eveniment de o clipă, ci ca o perioadă de timp.

Chiar în engleză termenul *coming* (venire) e folosit cu acest sens. De pildă: „Venirea lui Cristos în Galileea a avut drept urmare vindicarea mulțimilor“. Aici nu ne referim la ziua când a sosit El în Galileea, ci la întreaga perioadă de timp pe care a petrecut-o în zonă. Tot așa, când ne gândim la venirea lui Cristos, trebuie să avem în vedere o perioadă de timp, mai degrabă decât un eveniment izolat.

Dacă analizăm toate versetele în care apare termenul *parousia* în NT, constatăm că ele descriu o perioadă de timp marcată de (1) un început, (2) o durată, (3) o manifestare și (4) un punct culminant.

1. *Începutul parousiei* este Răpirea, care este descrisă în următoarele pasaje, în care termenul din traducere ce reprezintă *parousia* din original este redat cu litere cursive:

„Căci după cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi făcuți vii. Dar fiecare la rândul lui. Cristos este cel dintâi rod; apoi, la *venirea* Lui, cei care sunt ai lui Cristos“ (1 Cor. 15:22, 23).

„Dar eu nu vreau ca voi, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus. Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la *venirea* Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi noi cei vii care rămânem vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă deci unii pe alții cu aceste cuvinte“ (1 Tes. 4:13-18).

„Acum, fraților, cu privire la *venirea* Domnului nostru Isus Cristos și la strângerea noastră laolaltă la El“ (2 Tes. 2:1).

„Fiți îndelung răbdători, fraților, până la *venirea* Domnului. Iată, plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, având răbdare până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci *venirea* Domnului este aproape“ (Iacov 5:7, 8).

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la *venirea* Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui“ (1 Ioan 2:28).

2. *Durata sau cursul parousiei* cuprinde Scaunul de Judecată al lui Cristos când se vor împărți răsplăți credincioșilor care au slujit cu credincioșie:

„Căci cine este nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de laudă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Cristos la *venirea* Lui?“ (1 Tes. 2:19).

„Acum Dumnezeuul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la *venirea* Domnului nostru Isus Cristos“ (1 Tes. 5:23).

Un alt eveniment care ar trebui probabil inclus în *cursul parousiei* este Nunta Mielului. Din locația ei în cartea Apocalipsei, noi știm că ea va avea loc înainte de glorioasa

domnie a lui Cristos. Noi o includem aici chiar dacă nu se folosește termenul *venire* în legătură cu ea.

Și am auzit ca un glas de mare mulțime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuiul unor tunete puternice, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne înveselim și să-I dăm slavă, fiindcă nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!” Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților. Apoi mi-a zis: „Scrie: «Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!»” (Apocalipsa 19:6-9).

3. *Manifestarea venirii lui Cristos este întoarcerea Sa pe pământ cu putere și mare slavă ca să domnească ca Rege al regiilor și Domn al domnilor. Răpirea nu va fi văzută de lume. Ea va avea loc într-o fracțiune de secundă. Dar orice ochi Îl va vedea pe Cristos când El va veni să domnească. De aceea este numită manifestarea parousiei. Este faza a treia a venirii Lui.*

Și cum stătea El jos pe Muntele Măslinilor, ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: „Spune-ne: când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?” (Mat. 24:3)

Căci, așa cum iese fulgerul de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și la venirea Fiului Omului (Mat. 24:27).

Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului Omului (Mat. 24:37)

...și n-au știu nimic, până când a venit populul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului (Mat. 24:39).

Ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire, în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Lui (1 Tes. 3:13).

Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa la arătarea venirii Lui (2 Tes. 2:8).

Căci v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Cristos, nu urmărind niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca umii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, măreția Lui (2 Pet. 1:16). [Aici Petru se referă la manifestarea parousiei lui Cristos așa cum a fost prezentată aceasta în avanpremieră pe Muntele Schimbării la Față.]

4. În fine avem punctul culminant al parousiei, descris în următoarele versete:

Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației (2 Pet. 3:4).

În acest capitol citim despre batjocoritorii care se vor ridica în zilele de pe urmă, care vor nega probabilitatea revenirii lui Cristos. La ce aspect al parousiei se referă ei?

Se referă ei oare la Răpire? Nicidecum, căci probabil habar nu aveau despre Răpire. Se referă ei la venirea lui Cristos pentru a domni? E limpede că nu. Întregul context arată că ei ridiculizează pedepsirea finală a tuturor răufăcătorilor de către Domnul. Ei se referă la o judecată culminantă, de pe urmă, a lui Dumnezeu pe pământ sau ceea ce ei numesc „sfârșitul lumii”. Argumentul lor este că nu au de ce să se îngrijoreze. Dumnezeu, spun ei, nu a intervenit în istorie și nu va interveni nici în viitor. Prin urmare, ei se simt liberi să continue în vorbele și faptele lor rele.

Petru răspunde batjocurilor lor atrăgând atenția la acea perioadă de timp de după domnia de o mie de ani a lui Cristos, când cerurile și pământul în forma în care le cunoaștem în prezent vor fi total distruse. Acest punct culminant al parousiei lui Cristos este situat după Mileniu (mii de ani) și la inaugurarea stării eterne.

Pe lângă parousia, celelalte două cuvinte folosite în textul original al NT pentru a descrie venirea Domnului sunt *apokalupsis* și *epiphaneia*.

Apokalupsis înseamnă dezvelire sau revelație. Cercetătorii Bibliei se împart în două cete, cu privire la faptul dacă termenul *intotdeauna* se referă la a treia fază a venirii lui Cristos – venirea Sa pe pământ cu putere și slavă – sau dacă s-ar putea referi la Răpire, când va fi descoperit doar Bisericii.

În următoarele versete ar putea să se refere fie la Răpire, fie la revenirea Sa pe pământ pentru a domni peste el:

Încât nu duceți lipsă de nici un fel de har; în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Cristos (1 Cor. 1:7).

Pentru ca autenticitatea credinței voastre, fiind cu mult mai de preț decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să fie găsită spre laudă, onoare și slavă la descoperirea lui Isus Cristos (1 Pet. 1:7).

De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care va fi adus la descoperirea lui Isus Cristos (1 Pet. 1:13, sublinierea îmi aparține, n.tr.).

Dimpotrivă, bucurați-vă în măsura în care aveți parte de suferințele lui Cristos, pentru ca atunci când va fi descoperită slava Lui, să vă bucurați și voi nespun de mult (1 Pet. 4:13).

Într-un alt pasaj acest cuvânt pare să se refere foarte limpede la venirea lui Cristos pentru a domni:

Și să vă dea, vouă care sunteți întristați, odihnă împreună cu noi, atunci când Domnul Isus va fi descoperit din cer, cu îngerii Lui puternici (2 Tes. 1:7).

Ephaneia înseamnă *manifestare* sau *arătare*. Din nou, unii sunt de părere că se referă atât la arătarea lui Cristos pentru sfinții Săi, cât și la arătarea Lui împreună cu sfinții Lui; alții susțin însă că se referă doar la ultima. Termenul figurează în următoarele pasaje:

Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desfășura cu arătarea venirii Sale (2 Tes. 2:8).

Să păzești porunca fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Cristos (1 Tim. 6:14).

Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea Domnului Isus Cristos, Care va judeca viii și morții la arătarea împărăției Lui (2 Tim. 4:1).

De acum mă așteaptă cumuna neprihănirii, pe care Domnul, Judecătorul Neprihănit, mi-o va da în Ziua aceea, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui (2 Tim. 4:8).

Așteptând binecuvântata nădejde și slăvita arătare a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos (Tit 2:13).

Primul și al treilea dintre versete descriu în mod clar arătarea lui Cristos lumii întregi. Celelalte ar putea să se refere și la Răpire. Un lucru e sigur: că atât Răpirea, cât și venirea lui Cristos pentru a domni sunt prezentate credinciosului ca evenimente pe care acesta le așteaptă cu nerăbdare. La Răpire el Îl va vedea pe Mântuitorul și va primi trupul său slăvit. Când se va întoarce Cristos pe pământ, credinciosul va apărea cu El în slavă (Col. 3:4). Atunci se vor manifesta răsplățile credinciosului. Răsplățile acestea vor fi date în prealabil, la Scaunul de Judecată al lui Cristos, dar vor fi văzute de toți când Cristos va veni să domnească. Care sunt aceste răsplăți? La Luca 19:17-19 se face o aluzie că ele vor avea de a face cu stăpânirea locală în cadrul Mileniului. O persoană este făcută dregător peste zece cetăți, alta peste cinci.

Prin studierea diverselor referiri la venirea

Domnului, am văzut că aceasta se referă la o perioadă de timp, mai degrabă decât la un singur eveniment și că această perioadă de timp are diverse faze sau etape. Există, desigur, un început, apoi desfășurarea propriu-zisă a evenimentului, urmată de manifestarea și de punctul său culminant. Venirea Domnului începe cu Răpirea, cuprinzând apoi Scaunul de Judecată al lui Cristos, fiind apoi manifestată vizibil când Cristos va reveni pe pământ, după care se va sfârși atunci când cerurile și pământul, în forma lor actuală, vor fi distruse de foc.‡

E. Misiunea lui Timotei la Tesalonic

(3:1-10)

Cuvintele *credița voastră* apar de cinci ori în capitolul 3 (în versetele 2, 5, 6, 7, 10), ele fiind cheia înțelegerii pasajului. Tesalonicenii treceau prin prigoane cumplite și Pavel era dornic să afle cum rezista credința lor în fața acestui test. Astfel capitolul respectiv este o lecție despre importanța continuării lucrării, după ce a fost vestită Evanghelia și primită de un număr de oameni. Nu este de ajuns să-i conducem pe păcătoși la Mântuitorul, ci trebuie să-i ajutăm să crească în harul și în cunoștința Domnului.

3:1 În capitolul 3 continuăm să auzim bătaia inimii lui Pavel, pe măsură ce el își exprimă interesul nepieritor pentru sfinții de la Tesalonic. Când s-a aflat la **Atena**, l-a cuprins un dor nespun să afle cum se descurcau convertiții lui. Satan îl împiedicase să revină personal. În cele din urmă însă n-a mai putut răbda și s-a decis să-l trimită pe Timotei la tesaloniceni, el rămânând mai departe la **Atena** (Aici se recurge la așa-numitul *noi* editorial.) Se degajă de aici o anumită tristețe la gândul că Pavel rămăsese singur la Atena, unde tabloul impunătoarelor clădiri ale orașului nu-l impresiona cu nimic pe apostol, care purta în inimă povara grijii sale față de biserică.

3:2 Observați diversele grade care însoțesc numele lui Timotei: **fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Cristos**. Termenul „minister”⁴⁹ – arată autorul comentariului – din acest pasaj, ca de altfel în tot NT înseamnă doar *slujitor*. (Evident, autorul se referă aici la folosirea termenului de *minister* în engleza contemporană cu sensul de prelat, de cleric, n.tr.) Ideea unei clase separate de clerici a apărut mult mai târziu.

Ce privilegiu a avut Timotei să-și facă uce-

nicia sub conducerea preaiubitului frate Pavel! Acum, după ce și-a dovedit vrednicia, este trimis singur într-o misiune la Tesalonic.

Scopul călătoriei este de a-i întări pe sfinți și a-i încuraja în credința lor. Ei fuseseră prizonieri din pricina faptului că L-au mărturisit pe Cristos, într-o perioadă foarte critică pentru tinerii convertiți, când Satan probabil le sugera acestora că au greșit, când s-au creștinat!

Ar fi interesant să auzim pledoaria făcută de Timotei acestor tineri în credință, pe care i-a sfătuit să se aștepte la împotrivire, s-o îndure cu bărbăție și să se bucure că au parte de ea. Ei aveau nevoie de încurajare, ca să nu cedeze în fața presiunii opoziției.

3:3 În văltoarea prigoanelor, era ușor ca tesalonicenii să considere un lucru ciudat faptul că au ajuns să sufere atât de crunt și să se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu era nemulțumit de ei. Timotei le amintește însă că ceea ce li se întâmplă nu este deloc un fapt ciudat, ci cu totul normal pentru creștini, pentru ca ei să nu se clatine și să nu-și piardă cumpătul.

3:4 Pavel le amintește că pe când se afla la Tesalonic el însuși le-a spus că creștinii sunt rânduiți să sufere. Precizarea lui s-a împlinit în viața lor, așa cum au avut ei prilejul să constate din plin!

Încercările formează o disciplină necesară în viața noastră:

1. Ele dovedesc realitatea credinței noastre, fiind un proces de selecție prin care cei ce doar se numesc creștini se separă de la sine de adevărații credincioși (1 Pet. 1:7).

2. Ele ne învrednicesc să ne mângâiem și să ne încurajăm unii pe alții, când trecem prin încercări (2 Cor. 1:4).

3. Ele dezvoltă anumite haruri, cum ar fi capacitatea de a îndura, în caracterul nostru (Rom. 5:3).

4. Ele ne fac să răspândim Evanghelia cu și mai multă râvnă (Fap.4:29;5:27-29; 8:3,4).

5. Ele ne ajută să scăpăm de zgura din viața noastră (Iov 23:10).

3:5 Apostolul repetă esența versetelor 1 și 2: **când** n-a mai putut suporta nici o amânare, l-a trimis pe Timotei să vadă cum rezistau creștinii de acolo în furtuna care i-a cuprins. Pe Pavel îl preocupa în mod deosebit pericolul ca nu cumva diavolul să-i fi păcălit să renunțe la puternica lor mărturie creștină, în schimbul unei atenuări a prigoanelor. Aceasta e o ispită permanentă pentru noi, să renunțăm la loialitatea noastră față de Cristos, din comoditate, să

ocolim crucea, în drum spre cunună. Oare care dintre noi nu este nevoit să se roage: „Iartă-mă, Doamne, pentru că de atâtea ori am găsit căile prin care am ocolit suferința și jertfa pe care le implică ucenicia. Întărește-mă astăzi să umblu cu Tine, indiferent cât m-ar costa“.

Dacă Satan ar fi reușit să-i determine pe sfinți să se lepede de mărturia lor, atunci pentru Pavel aceasta ar fi însemnat că a trudit degeaba.

3:6 Timotei a revenit de la Corint cu vești bune despre tesaloniceni. Mai întâi, el l-a asigurat pe Pavel de **credința și dragostea** lor. Nu numai că ei rămăneau fideli învățăturilor **credinței** creștine, ci manifestau virtutea distinctă a **dragostei**. Întotdeauna aici este proba supremă a realității: faptul că nu e vorba doar de o acceptare drept-credincioasă a crezului creștin, ci de „credința care lucrează prin dragoste“ (Gal. 5:6). Nu doar „credința voastră în Domnul Isus“, ci și „dragostea voastră pentru toți sfinții“ (Ef. 1:15).

Este oare semnificativ faptul că Timotei a menționat **credința și dragostea** lor, omițând însă orice referire la nădejdea lor? Să fi reușit oare diavolul să le clatine încrederea în revenirea lui Cristos? E posibil, căci, așa cum arată William Lincoln: „Diavolul urăște această doctrină [învățătura despre venirea Domnului, n. tr.], pentru că el cunoaște puterea ei în viața noastră“. Dacă nădejdea tesalonicenilor lăsa de dorit, atunci Pavel își propune să o reînvie prin această epistolă a nădejzii.

Timotei îi mai aduce lui Pavel vestea despre amintirile plăcute pe care le purtau tesalonicenii despre apostol și prietenii lui și despre faptul că doreau să se revadă cu Pavel, Sila și Timotei cât mai curând.

3:7 Vestea aceasta a fost ca o gură de apă rece pentru sufletul însetat al lui Pavel (Prov. 25:25). În toate întristările și suferințele prin care a trecut, el a fost încurajat peste măsură de **credința** lor.

3:8 El exclamă: „**Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul**“. Apostolul fusese într-un suspans, neștiind ce se întâmplă cu ei – a fost ca o moarte conștientă. Dar iată că viața a revenit de îndată ce a aflat că toate sunt bune cu ei. Ce mult spune această afirmație despre devotamentul altruist al acestui mare om al lui Dumnezeu!

3:9 Cuvintele apostolului nu erau de ajuns să exprime întru totul față de **Dumnezeu mulțumirile** ce-i umpleau inima. Cupa **bucu-**

riei lui era plină până la refuz, ori de câte ori își aducea aminte de ei **înaintea Dumnezeului** său.

3:10 Viața de rugăciune a lui Pavel era o chestiune de formație, de obicei, iar nu ceva sporadic. Pavel se ruga **zi și noapte**. Apoi rugăciunile sale erau fierbinți: **Îl rugăm nespus de mult**. Erau concrete: **să vă putem vedea fața**. Și erau altruiste: **să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre**.

F. Rugăciunea concretă a lui Pavel (3:11-13)

3:11 Capitolul se încheie cu rugăciunea lui Pavel ca să poată să-i viziteze din nou și să vadă dragostea lor crescând și mai mult. Cererea este adresată **Dumnezeului și Tatălui Însuși, Domnului nostru Isus Cristos**. Apoi acest subiect multiplu este urmat de un verb la singular, indicându-se prin aceasta Dumnezeirea lui Cristos și unitatea Dumnezeirii.

3:12 Tesalonicenii se făcuseră într-adevăr vrednici de toată lauda prin autentică dragoste creștină de care au dat dovadă, dar întotdeauna mai e loc la acest capitol. Și astfel el se roagă pentru ca ei să cunoască o măsură îndoită a acestei iubiri: **Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste**. Dragostea lor trebuie să cuprindă pe ceilalți credincioși și pe toți oamenii, inclusiv dușmanii lor. Modelul sau șablonul trebuie să fie dragostea apostolilor: **cum facem și noi față de voi**.

3:13 Rezultatul dragostei în viața de aici este starea de nevinovăție în viața de apoi. Dacă ne iubim unii pe alții și-i iubim pe toți oamenii, vom sta **fără vreo învinuire în sfințenie înaintea Dumnezeului nostru** când **Cristos** va veni **cu toți sfinții Lui**, deoarece dragostea este împlinirea legii (Rom. 13:8; Iac. 2:8).

Cineva a parafrazat rugăciunea astfel: „Domnul să vă învrednicească tot mai mult să vă petreceți viețile în preocuparea pentru alții, pentru ca El să poată statomnici în voi caracterul creștin acum, așa încât voi să puteți fi absolviți de orice învinuire care ar putea fi adusă împotriva voastră”.

În capitolul 2 am văzut că venirea lui Cristos are mai multe faze sau etape: un început, o durată, o manifestare și un punct culminant. Versetul 13 se referă la a treia fază: **venirea Domnului nostru Isus Cristos cu toți sfinții Lui**. Judecata de la scaunul de judecată al lui Cristos va fi avut deja loc în cer.

Răsplățile se vor fi împărțit deja. Dar aceste răsplăți se vor manifesta pentru a putea fi văzute de toți când Mântuitorul va reveni pe pământ ca Rege al regilor și Domn al domnilor.

Sfinții din acest context sunt probabil credincioșii care au fost răpiți la cer când a avut loc Răpirea (1 Tes. 4:14). Unii cred că ar fi vorba de îngeri, dar Vincent spune că se referă la *oamenii sfinți și glorificați ai lui Dumnezeu*. El scoate în evidență faptul că îngerii nu au nimic de a face cu această epistolă, ci mai degrabă credincioșii glorificați sunt strâns înrudiți cu subiectul care îi preocupase pe tesaloniceni. Vincent adaugă: „Asta nu exclude participarea îngerilor la venirea Domnului, dar când Pavel se referă la această participare, el spune: *cu îngerii puterii sale*, ca la 2 Tesaloniceni 1:7”.¹⁰

III. ÎNDEMNURI PRACTICE (4:1–5:22)

Sfințirea ce împlinește voia lui Dumnezeu (4:1-8)

4:1 Formularea: **în fine** nu înseamnă că Pavel este pe punctul de a-și încheia scrisoarea, ci indică doar trecerea la o altă temă, respectiv abordarea unor sfaturi practice. (În versiunea românească folosită de traducător s-a folosit termenul mult mai adecvat: **Încolo**, care are sensul rezumativ avut în vedere de apostol, n.tr.)

La sfârșitul capitolului trei, am avut trei termeni care au ieșit în evidență: *sfințenie*, *dragoste* și *venire*. Aceste cuvinte formează temele principale ale capitolului 4: (1) Sfințenia (v. 1-8), (2) Dragostea (v. 9, 10) și (3) Venirea (v. 13-18), la care se mai adaugă o altă temă importantă: hărmicia (v. 11, 12).

Capitolul 4 se deschide cu îndemnul de a umbla în sfințenie, pentru a-I fi astfel plăcuți lui Dumnezeu, și se încheie cu ridicarea la cer a sfinților. Pavel s-a gândit probabil la Enoh când a scris aceste cuvinte. Observați similaritatea: (1) Enoh a umblat cu Dumnezeu (Gen. 5:24a); (2) Enoh a fost plăcut lui Dumnezeu (Ev. 11:5b); și (3) Enoh a fost răpit la cer (Gen. 5:24b; Ev. 11:5a). Apostolul îi elogiază pe credincioși pentru sfințenia lor practică, dar îi îndeamnă să înainteze spre noi niveluri de realizări. Sfințenia este un proces, nu o realizare în sine.

4:2 Pe când se afla în mijlocul lor, Pavel i-a îndemnat mereu, pe baza autorității ce i-o dăduse **Domnul Isus**, să-I fie plăcuți lui

Dumnezeu prin trăirea unei vieți de sfințenie practică.

4:3 Voia lui Dumnezeu pentru oamenii Lui **este sfințirea** lor. A sfinți înseamnă a pune deoparte pentru uz divin. Într-o privință, toți credincioșii au fost puși deoparte, despărțiți de lume și atașați slujirii Domnului – aceasta fiind așa-numita sfințire pozițională, care este desăvârșită și completă (1 Cor. 1:2; Ev. 10:10). Dar, în altă privință, credincioșii trebuie să se sfințească pe ei înșiși, adică, să se dezlipească de toate formele de păcat – aceasta fiind așa-numita sfințire practică sau progresivă. Ea este un proces care își va urma cursul până la moartea credinciosului sau până la întoarcerea Domnului. Or, tocmai cu acest sens este folosit termenul sfințire în versetul 3. (Vezi discuția ce urmează mai jos pe marginea sfințirii la 5:2.)

Păcatul concret asupra căruia le atrage Pavel atenția este cel al activității sexuale nelegiuite și în acest fragment probabil acest păcat este totuna cu adulterul. Este unul din principalele păcate ale lumii păgâne. Îndemnul: **să vă feriți de imoralitate sexuală** este la fel de binevenit și necesar astăzi ca în primul veac al existenței bisericii.

4:4 Programul creștin este ca **fiecare... să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și în cinste**. Termenul **vasul** din acest verset se referă probabil la soția sau la trupul bărbatului. La 1 Petru 3:7 este folosit cu referire la soție, iar la 2 Corinteni 4:7 se referă la trup.

Traducerea RSV înclină în favoarea sensului de soție al acestui termen: „ca fiecare din voi să știe să-și ia o soție în sfințenie și în onoare“.

Traducerea NEB adoptă varianta sensului de trup: „fiecare din voi trebuie să învețe să-și stăpânească trupul, să-l sfințească și să-l onoreze“.

Dacă lăsăm contextul să decidă, atunci sensul termenului **vas** este: soția bărbatului. Învățătura care se desprinde de aici este că fiecare bărbat trebuie să-și trateze soția cu cinste și cu decență, necoborându-se niciodată la nici o formă de infidelitate maritală. Este întărit din nou principiul monogamiei, care reprezintă voia lui Dumnezeu pentru omenire (vezi și 1 Cor. 7:2).

4:5 Concepția creștină despre căsnicie contrastează enorm cu aceea a oamenilor fără Dumnezeu, după cum s-a exprimat un comentator: „Când Isus și-a pus mâinile pe femeia din Luca 13:13, viața acesteia a fost îndreptată.

În schimb, când un păgân se atinge de o femeie, aceasta devină strâmbă“.

Neamurile cred că sexul este un mijloc de gratificare a **aprinderii poftei**. Pentru ei castitatea este o slăbiciune, iar căsătoria un prilej de a legaliza păcatul. Prin conversația lor murdară și prin înscrisurile lor obscene de pe pereți, ei preamăresc rușinea lor.

4:6 Imoralitatea sexuală (sau desfrâul) este un păcat împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu (1 Cor. 6:19); este un păcat împotriva propriului trup al celui ce-l săvârșește (1 Cor. 6:18); dar mai este și un păcat împotriva tuturor celorlalte persoane. Prin urmare, Pavel adaugă: **pentru ca nimeni să nu profite de fratele său și să nu se poarte cu nedreptate față de el în această privință**. Cu alte cuvinte, creștinul nu are voie să iasă din perimetrul căsătoriei înșelându-și fratele prin faptul că fură afecțiunile soției fratelui său. Deși aceste abateri nu sunt pedepsite de tribunalele din vremea noastră, **Domnul este Răzbunătorul tuturor acestor lucruri**. Păcatele sexuale au consecințe groaznice pe plan fizic și mental, provocând tot felul de tulburări și dezordini în viața de acum a celui care le comite, ca să nu mai spunem de consecințele și mai groaznice pe care le vor avea în veșnicie, dacă aceste păcate nu vor fi mărturisite și iertate. Pavel îi avertizase deja pe tesaloniceni cu privire la aceste lucruri.

Unul dintre cei mai talentați scriitori britanici din veacul al nouăsprezecelea, care a căzut în păcat sexual, sfârșind în închisoare și dizgrație, a scris următoarele:

Zei mi-au dăruit aproape tot ce mi-am dorit. Dar eu m-am lăsat înduplecat de îndelungatele intervale de plăcere senzuală și fără rost. Sătul de a mai fi pe culmi, m-am coborât de bună voie în căutarea unor noi senzații... *Am ajuns să nu-mi mai pese de viețile altora*. Mi-am găsit plăcerea unde am vrut, mergând apoi mai departe. Am uitat că orice acțiune, cât de mică, pe care o întreprindem în viața de toate zilele duce fie la formarea, fie la deformarea caracterului și că, prin urmare, ceea ce a făcut cineva în cămăruța lui ascunsă va fi vestit într-o bună zi de pe acoperișurile caselor. Am încetat să mai fiu stăpân peste mine însumi. Nu mai eram căpitanul sufletului meu și nici nu mai știam acest lucru. Am permis plăcerii să mă domine și am sfârșit într-un oribil dezastru.¹¹

El a devenit astfel nepăsător față de viețile altora sau, cum se exprimă Pavel, s-a purtat cu

viclenie și cu nedreptate față de fratele său, în această privință.

4:7 Dumnezeu nu ne-a chemat pe baza **necurăției** morale, ci în legătură cu o viață de **sfințenie** și puritate. El ne-a chemat afară din cloaca de degradare, inițiind în noi un proces de o viață întreagă, menit să ne facă să ne asemănăm tot mai mult cu El.

4:8 Oricine respinge aceste instrucțiuni nu-l disprețuiește doar pe un om, ca Pavel, ci sfidează, nesocotește, încalcă și respinge pe **Însuși Dumnezeu – care ne-a dat¹² Duhul Lui cel Sfânt**. Termenul *Sfânt* este accentuat aici. Cu alte cuvinte, cum poate cineva, în care locuiește **Duhul Sfânt**, să se bălăcească în păcate sexuale?

Observați că toți membrii Trinității sunt menționați în acest paragraf. Tatăl (v. 3), Fiul (v. 2) și **Duhul Sfânt** (v. 8). Ce gând minunat! Toate Persoanele Dumnezeirii sunt interesate și implicate în sfințirea credinciosului.

Acum se face o trecere de la tema poftei (v. 1-8) la dragoste (v. 9-12). Dacă în prima parte li se spune credincioșilor să se abțină, acum li se spune să abunde.

B. Dragostea care se gândește la alții (4:9, 10)

4:9 Nu e de ajuns ca credinciosul să-și țină în stăpânire trupul, ci el mai trebuie să aibă și o inimă plină de iubire pentru frații săi în Domnul. **Dragostea** este cuvântul cheie al creștinismului, după cum păcatul e cuvântul definitoriu pentru păgânism.

Nu era nevoie să li se scrie tesalonicenilor despre această virtute, întrucât ei deja fuseseră învățați de Dumnezeu să-și iubească frații, atât în virtutea instinctului divin (1 Ioan 2:20, 27), cât și prin îndrumările date de învățătorii creștini. Credincioșii de la Tesalonic se distingeau prin dragostea lor pentru toți creștinii din toată Macedonia. Și astfel, prin faptul că-i elogiază, Pavel îi immortalizează.

4:10 După cum s-a arătat, bunătatea față de frați nu este o realizare pe care s-o poți trece la activ, ci o virtute pe care trebuie s-o practicăm încontinuu. De aceea, Pavel îi îndeamnă pe credincioși să sporească tot mai mult în acest har.

De ce este iubirea de frați atât de importantă? Pentru că acolo unde este iubire, este și unitate; iar acolo unde este unitate, este și binecuvântarea Domnului (Ps. 133:1, 3).

C. Viața care le vorbește celor din afară (4:11, 12)

4:11 Pavel i-a încurajat pe sfinți să caute să facă trei lucruri, care, traduse în limbajul zilelor noastre, ar fi, după cum urmează:

1. Nu căutați să fiți în centrul atenției. Cu alte cuvinte: mulțumește-te să fii „mic și necunoscut, iubit și prețuit numai de Cristos“.

2. **Vedeți-vă de treburile voastre**, refuzând să vă implicați în treburile altora.

3. **Întrețineți-vă singuri**. Nu fiți paraziți sau trântori, care trăiesc pe spinarea altora.

4:12 Faptul că suntem creștini și că așteptăm venirea lui Cristos nu ne absolvă de responsabilitățile cotidiene ale acestei vieți. Să nu uităm că lumea ne privește cu atenție. Oamenii Îl judecă pe Mântuitorul prin prisma noastră. De aceea, noi trebuie să ne purtăm cuviincios față de necredincioși, fiind într-o stare de independență financiară față de ei.

D. Nădejdea care-i mângâie pe credincioși (4:13-18)

4:13 Credincioșii din Vechiul Testament aveau o cunoștință nedesăvârșită și incompletă privitoare la ceea ce se întâmplă cu omul când moare. Astfel, termenul *Șeol* reprezenta starea desprinderii de trup, care se aplica și la credincioși, și la necredincioși.

Ei credeau că toți oamenii vor muri, în cele din urmă, și că va fi o înviere generală, la sfârșitul lumii, când va avea loc judecata de apoi. Această concepție se desprinde și din cuvintele Martei: „Știu că (Lazăr) va învia la înviere, în ziua de pe urmă“ (Ioan 11:24).

Domnul Isus a adus „la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie“ (2 Tim. 1:10). Noi cei de azi știm că atunci când moare, credinciosul se duce în prezența lui Cristos (2 Cor. 5:8; Filip. 1:21, 23). Despre necredincios se spune însă că merge în Hades (Luca 16:22, 23). Noi știm însă că nu toți credincioșii vor muri, dar că toți vor fi transformați (1 Cor. 15:51). Știm că vor fi mai multe învieri. La Răpire, numai credincioșii vor fi înviați (1 Cor. 15:23; 1 Tes. 4:16); morții răi vor fi înviați la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos (Apo. 20:5).

Când a venit Pavel la Tesalonic prima oară, le-a dat creștinilor învățătura privitoare la venirea lui Cristos, ca să domnească, și la evenimentele care vor urma. Dar între timp s-au

ivit probleme legate de cei care muriseră. Vor rămâne trupurile lor în mormânt până în ziua de apoi? – s-au întrebat acești creștini. Vor fi ei excluși de la participarea la venirea lui Cristos și de la slăvita Sa împărăție? Așadar, din dorința de a răspunde la întrebările ridicate de ei și de a le aplana temerile, Pavel descrie acum succesiunea în care se vor derula evenimentele când va veni Cristos să-i ia la El pe ai Săi.

Formula: **Nu vreau, fraților, să fiți în necunoștință** are menirea de a le atrage atenția cititorilor că urmează un anunț important. Aici acest anunț se referă la **cei ce au adormit**, adică la cei ce *au murit*. Adormirea din acest context se referă întotdeauna la *trupul* creștinilor trecuți în veșnicie, nicidecum la duhul sau sufletul lor. Asemănarea morții cu un somn este o comparație foarte reușită. Într-adevăr, când privim un mort, nu ni se pare oare că doarme? Chiar și termenul de *cimitir* provine din grecescul *kointrion*, care înseamnă: „loc de dormit“. În plus asemuirea morții cu somnul este o comparație arhicunoscută, întrucât în fiecare seară când mergem la culcare punem în scenă acest simbol al morții, pentru ca dimineața, când ne trezim, să exemplificăm cealaltă mare realitate: învierea.

Nicăieri în Biblie nu ni se spune că sufletul adoarme atunci când intervine moartea persoanei. Bogatul și Lazăr au fost amândoi conștienți în starea de morți (Luca 16:19-31). Când moare credinciosul, el este dus „acasă la Domnul“ (sau „în prezența Domnului“) (2 Cor. 5:8). A muri înseamnă „a fi cu Cristos“, o poziție pe care Pavel o descrie drept „un câștig“ și un lucru „cu mult mai bun“ (Filip. 1:21, 23). Or, toate acestea nu ar fi, desigur, posibile, dacă sufletul ar fi adormit!

Tot așa nu găsim în Biblie nimic care să indice anihilarea. La moarte ființa nu încetează. Credinciosul se bucură de viață veșnică (Marcu 10:30). În schimb, necredinciosul suferă pedeapsă veșnică (Marcu 9:48; Apo. 14:11).

Cu privire la sfinții care au murit, apostolul spune că întristarea noastră nu trebuie să fie lipsită de nădejde. El nu exclude întristarea. Doar Însuși Isus a plâns la mormântul lui Lazăr, deși știa că după numai câteva minute avea să-l învie (Ioan 11:35-44). Dar apostolul exclude acel gen de întristare deznădăjduită, disparerea celor care nu au nădejdea cerului în inimă, care nu mai speră într-o revedere cu cei dragi și care nu se mai gândesc decât la

judecata ce-i așteaptă.

Sintagma: **ca alții care nu au nici o nădejde** îmi aduce aminte întotdeauna de o înmormântare la care am participat, când rudele îndurerate s-au adunat în jurul sicriului persoanei nemântuite, tânguindu-se și rostind cu inima lipsită de orice mângâiere: „O, Marie, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Marie!“ A fost o scenă de nesfârșită deznădejde, pe care n-am s-o uit niciodată.

4:14 Temelia nădejzii credinciosului este învierea lui Cristos. Cu tot atâta certitudine cu care **credem că Isus a murit și a înviat**, credem și faptul că cei ce au adormit în Isus vor fi înviați și vor participa la venirea Lui. „Căci după cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi făcuți vii“ (1 Cor. 15:22). Învierea Lui este garanția și dovada că și noi vom învia.

Observați sintagma: **dorm în Isus** sau „cei care dorm prin Isus“. Conștiența faptului că moartea nu este altceva decât adormirea, de către Iubitorul sufletelor noastre, a trupurilor preaiubiților Săi are darul de a deposeda moartea de groaza ei.

Asigurarea noastră pozitivă cu privire la cei ce au murit în Cristos constă în faptul că **Dumnezeu îi va aduce împreună cu El**. Acest lucru poate fi înțeles în două feluri:

1. Ar putea însemna că, atunci când va avea loc Răpirea, Dumnezeu va învia trupurile credincioșilor, ducându-le în cer, împreună cu Domnul Isus.

2. Sau ar putea însemna că atunci când se va întoarce Cristos pe pământ ca să domnească, Dumnezeu îi va aduce înapoi, împreună cu Cristos, pe cei ce au murit în credință. Cu alte cuvinte, apostolul spune: „Nu vă îngrijorați, gândind că cei ce au murit vor fi lipsiți de gloria împărăției ce va să vină, căci Dumnezeu îi va aduce înapoi împreună cu Isus, când El va reveni cu putere și mare slavă“. (De obicei, acesta este înțelesul preferat.)

Dar cum vine asta? Trupurile lor zac acum în mormânt. Cum pot ele reveni împreună cu Isus? Răspunsul ni-l dau versetele 15-17: Înainte ca Cristos să vină și să-și stabilească împărăția, El Se va întoarce ca să-i ia pe ai Săi cu El în cer, acasă. Apoi, la o dată ulterioară, El va reveni împreună cu ei [pe pământ].

4:15 De unde știa Pavel toate acestea? Răspunsul lui este: **vă spunem prin cuvântul Domnului**. Cu alte cuvinte, el a primit aceste adevăruri *prin-o revelație directă* din partea

Domnului. Nu ni se spune modul în care le-a primit – dacă a fost printr-o vedenie, dacă a auzit cu urechea sau dacă Duhul Sfânt i le-a transmis în duhul lui. Cert este însă că avem aici un adevăr ce nu fusese adus la cunoștința oamenilor până atunci.

Apoi el explică faptul că la întoarcerea lui Cristos, sfinții aflați în viață nu o vor lua înaintea sfinților adormiți și nu vor deține nici un avantaj asupra lor.

În versetul acesta Pavel se descrie pe sine ca unul care va fi în viață la venirea lui Cristos („noi, cei vii”, vezi și 1 Cor. 15:51, 52). Dar la 2 Corinteni 4:14 și 5:1 el amintește de posibilitatea de a se afla printre cei ce vor fi înviați. Concluzia evidentă care se desprinde de aici este că trebuie să așteptăm venirea Domnului în orice clipă, fiind însă conștienți de faptul că s-ar putea să fim chemați acasă, în cer, prin modalitatea morții.

4:16 Aici ni se oferă ordinea exactă a derulării evenimentelor la venirea lui Cristos ca să-și ia sfinții. **Domnul Însuși va coborî din cer.** Nu va trimite un înger, ci va veni El **Însuși!**

Apoi va veni **cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu.** S-au propus diverse explicații ale semnificației acestor sunete de comandă (sau „strigăt de strângere laolaltă”, cum se spune în traducerea Azimioară, n.tr.). Totuși, este imposibil să oferim o variantă definitivă. Iată cele trei explicații principale:

1. Unii cred că **strigătul** de aici ar fi însuși glasul Domnului Isus care învie morții (Ioan 5:25; 11:43, 44) și-i transformă pe cei vii. Alții, între care Hogg și Vine, spun că strigătul este glasul arhanghelului.

2. De obicei, prin **glasul arhanghelului** Mihail se înțelege porunca de strângere laolaltă a sfinților din VT, întrucât el este atât de strâns asociat cu Israelul (Dan. 12:1; Iuda 9; Apo. 12:4-7). Alții cred că scopul acestui strigăt este producerea unei treziri la scară națională a Israelului. Apoi mai sunt unii care sugerează că **glasul arhanghelului** cheamă îngerii să-L însoțească pe Domnul și pe sfinții Săi, ca o escortă militară, în trecerea lor prin teritoriul inamicului în drum spre cer (cf. Luca 16:22).

3. **Trâmbița lui Dumnezeu** este totuna cu „cea din urmă trâmbiță” de la 1 Corinteni 15:52, care are de a face cu învierea credincioșilor la Răpire. Ea îi cheamă pe sfinți la binecuvântare veșnică. Această trâmbiță nu tre-

buie confundată cu trâmbița a șaptea de la Apocalipsa 11:15-18, care semnalează turnarea finală a judecății [lui Dumnezeu] asupra lumii, în timpul Marii Strămtorări. Ultima **trâmbiță de aici** este ultima pentru biserică. A șaptea trâmbiță din Apocalipsa este ultima pentru lumea necredincioasă (deși nu i se spune niciodată, concret, „ultima trâmbiță”).

Trupurile **celor morți în Cristos vor învia întâi.** E discutabil dacă aici sunt cuprinși și sfinții din VT. Cei care cred că și ei vor fi cuprinși în această înviere scot în evidență că acum se aude glasul arhanghelului, care este strâns legat de destinele Israelului (Dan. 12:1). Dar cei care cred că sfinții din VT nu vor fi înviați la Răpire ne atrag atenția că sintagma **în Cristos (morții în Cristos)** nu se aplică niciodată la credincioșii care au trăit înainte de era Bisericii; probabil, acei credincioși vor fi înviați la sfârșitul Marii Strămtorări (Dan. 12:2). În orice caz, este limpede că învierea de aici *nu* este o înviere generală. Nu toți morții sunt înviați acum, ci numai **morții în Cristos.**

4:17 Apoi cei vii **vor fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.** Termenul *Răpire*, prin care descrie prima etapă a venirii Domnului, derivă de la verbul folosit în traducerea latinească a Bibliei, care are înțelesul de *a fi răpit*.¹³ Prin răpire se înțelege ridicarea la cer, smulgerea, așa cum este folosit termenul cu referire la Filip, la Fapte 8:39 sau la Pavel la 2 Corinteni 12:2, 4 și la copilul de parte bărbătească de la Apocalipsa 12:5.

Văzduhul este sfera lui Satan (Ef. 2:2). Așadar, această strângere triumfală constituie o sfidare pe față la adresa diavolului, în propriul său domeniu.

Gândiți-vă numai la tot ce găsim în aceste versete! Pământul și marea cedând țărâna tuturor celor care au murit în Cristos. Apoi miracolul transformator prin care din această țărână iau chip trupurile glorioase, eliberate pe veci de orice boală, durere și moarte. După care umează zborul cosmic spre cer. Și toate acestea au loc într-o clipeală din ochi (1 Cor. 15:52).

Mulțor oameni le vine greu să creadă relatarea despre crearea omului din Geneza 1 și 2. Dar dacă se poticnesc de creație, ce vor face în cazul Răpirii – când Dumnezeu va re-crea milioane de oameni din țărâna care a fost îngropată, împărățiată, presărată sau măturată de vânt pe plajele lumii?

Oamenii din lume manifestă un entuziasm

debordant pentru explorările spațiale. Dar se poate asemui, chiar și cea mai cutezătoare dintre expedițiile lor spațiale, cu minunea strămutării în cer într-o fracțiune de secundă, fără ca noi să trebuiască să luăm cu noi atmosfera de aici, cum sunt obligați să procedeze astronautii când fac mici incursiuni în spațiul cosmic?

În legătură cu venirea lui Cristos, avem de auzit un sunet ca nici un altul, de privit o privește de neînchipuit, de simțit un miracol extraordinar, de gustat o întâlnire nespus de minunată și de trăit o mângâiere fără seamăn.

Este bine să observăm, de asemenea, revenirea insistentă a termenului **Domnul** în aceste versete: *cuvântul Domnului* (v. 15), *venirea Domnului* (v. 15), *Domnul Însuși* (v. 16), *să-L întâmpinăm pe Domnul* (v. 17), *să fim totdeauna cu Domnul* (v. 17).

Pe veci **cu Domnul!** Cine poate descrie toată bucuria și starea de binecuvântare ce rezidă în aceste cuvinte?

4:18 Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte. Gândurile despre venirea Domnului nu-l îngrozesc pe credincios. Dimpotrivă, acest eveniment este o nădejde care îi umple inima de bucurie, încântare și mângâiere.

INDICII CĂ TRĂIM VREMURILE DE PE URMĂ

Există multe indicii că Răpirea s-ar putea să se producă foarte curând. Considerăm cele ce urmează niște paie în vânt:

1. Înființarea Statului Israel în 1948 (Luca 21:29). Smochinul (Israel) înfrunzește (Luca 21:29-31). Pentru prima oară, după multe veacuri, evreii există ca stat național, în hotarele țării lor. Asta înseamnă că împărăția lui Dumnezeu este aproape.

2. Apariția multor națiuni noi (Luca 21:29). Isus a prezis nu doar faptul că smochinul va înfrunzi, ci și toți copacii. Am asistat în ultimul timp la căderea guvernelor coloniale și la proliferarea unor noi națiuni. Trăim în epoca unui nou val de naționalism.

3. Revenirea Israelului în țara sa, într-o stare de necredință (Ez. 36:24, 25). Ezechiel a profețit că abia după întoarcerea lor vor fi curățiți israeliții de păcatele lor. Astăzi Israelul este, în mare măsură, o națiune agnostică; numai un mic (dar foarte elocvent) segment al populației Israelului este format din evrei dreptcredincioși (ortodocși).

4. Mișcarea ecumenică (Apo. 17, 18). Prin Babilon noi înțelegem uriașul sistem religios, politic și comercial alcătuit din entități religioase apostate, care se intitulează creștine – probabil fuziunea elementelor apostate din cadrul catolicismului și protestantismului. Creștinătatea devine din ce în ce mai apostată (1 Tim. 4:1, 2 Tes. 2:3), mergând din ce în ce mai mult în direcția unei super biserici mondiale.

5. Explozia mondială a spiritismului (1 Tim. 4:1-3), care face ravagii în zone întinse ale globului, chiar în clipa de față.

6. Îngrozitoarea degradare morală și renunțare la normele etice (2 Tim. 3:1-5). Zi de zi, ziarele ne oferă cu preponderență dovezi ale acestei stări de lucruri.

7. Violența și nesupunerea civilă (2 Tes. 2:7, 8). Un spirit de fărădelege abundă în familii, pe plan național și chiar în biserică.

8. Oameni având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea (2 Tim. 3:5).

9. Apariția unui spirit anticreștin (1 Ioan 2:18), manifestat prin înmulțirea cultelor deviate, care se dau creștine, dar neagă, în practică, toate doctrinele de bază ale credinței. Ele înșeală recurgând la imitație (2 Tim. 3:8).

10. Tendința națiunilor de a se alia pe coordonatele aproximative ale configurației zilelor de pe urmă. Piața Comună Europeană, bazată pe așa-numitul Tratat de la Roma, ar putea duce la reînvierea Imperiului Roman – cele zece degete de la picioare, alcătuite din fier și din lut (Dan. 2:32-35).

11. Tăgăduirea adevărului potrivit căruia Dumnezeu intervine în treburile lumii, prin intermediul judecății (2 Pe. 3:3, 4)

La toate acestea am putea adăuga celelalte indicii: cutremurele din multe țări, pericolul foametei pe suprafețe întinse ale globului și creșterea ostilității dintre neamuri (Mat. 24:6, 7). Eșecul guvernelor de a menține ordinea și legalitatea și de a suprima terorismul creează climatul propice apariției unui dictator mondial. Proliferarea arsenalelor nucleare face ca întrebarea de la Apocalipsa 13:4: „Cine este în stare să facă război cu el?” (adică cu fiara) să capete un nou sens. Răspândirea televiziunii pe tot globul ar putea fi mijlocul prin care se vor împlini Scripturile referitoare la evenimente despre care se spune că vor fi văzute simultan pe toată planeta (Apo. 1:7).

Majoritatea acestor evenimente sunt prevăzute ca întâmplându-se înainte de revenirea lui Cristos pe pământ pentru a domni. Biblia nu spune că ele se vor întâmpla înaintea Răpirii,

ci înaintea arătării Sale cu slavă. Dacă așa stau lucrurile și dacă vedem deja înfripându-se aceste tendințe și curente, atunci concluzia evidentă la care suntem conduși este că într-adevăr Răpirea este foarte aproape. †

E. Ziua Domnului (5:1-11)

5:1 Învățătorii biblici adesea obiectează față de actuala împărțire a Scripturii pe capitole, argumentând că [de multe ori] subiectul ar trebui să continue fără nici o întrerupere. Dar aici despărțirea textului în două capitole (4 și 5) este necesară, întrucât Pavel abordează o nouă temă. El curmă discutarea temei Răpirii, ocupându-se de Ziua Domnului. Cuvintele: **cât despre** (traducerea termenilor *peri de* din greacă) semnaleză o nouă direcție, așa cum se întâmplă de atâtea ori la 1 Corinteni.

Pentru credincioșii adevărați, Răpirea este o nădejde care ne aduce multă mângâiere, dar ce va însemna ea pentru cei ce nu sunt în Cristos? Va însemna începutul perioadei denumite aici **timpuri și perioade**. Această perioadă are un caracter preponderent iudaic. În acest timp Dumnezeu Se va ocupa din nou de națiunea Israel, derulând evenimentele de la sfârșitul timpului pe care le-au prezis profeții din VT. Când apostolii L-au întrebat pe Isus când își va întemeia El împărăția, El le-a răspuns că nu e treaba lor să știe timpurile și perioadele (Fapte 1:7). Se pare că **timpurile și perioadele** acoperă intervalul anterior întemeierii împărăției, precum și perioada propriu-zisă a împărăției.

Pavel nu considera că este nevoie să le scrie tesalonicenilor despre **timpuri și perioade** – în primul rând, pentru că pe ei nu-i vor afecta, ei fiind răpiți la cer înainte de a începe aceste epoci.

De asemenea, **timpurile și perioadele**, alături de Ziua Domnului, sunt teme pe care le găsim în VT. Răpirea este o taină (1 Cor. 15:51), ce nu mai fusese descoperită până la apostoli.

5:2 Sfinții știau deja despre **ziua Domnului**. Ei erau conștienți că nu se cunoaște timpul exact și că ea va veni când se așteaptă oamenii mai puțin la ea. Ce vrea să spună Pavel prin sintagma: **ziua Domnului**? În mod cert, nu este o zi de douăzeci și patru de ore, ci o perioadă de timp cu anumite caracteristici.

În VT termenul acesta s-a folosit pentru desemnarea unei perioade de judecată, pustiire și întuneric (Is. 2:12; 13:9-16; Ioel 2:1, 2). A fost

perioada în care Dumnezeu a pornit la atac împotriva dușmanilor Israelului, pedepsindu-i cum se cuvine (Țef. 3:8-12; Ioel 3:14-16; Obad. 15-17; Zah. 12:8, 9). Dar prin ziua Domnului s-a înțeles de asemenea orice ocazie în care Dumnezeu și-a pedepsit poporul Său, pentru idolatria și căderea sa în păcat (Ioel 1:15-20; Amos 5:18; Țef. 1:7-18). În esență, ea se referea la judecata păcatului, la biruința cauzei Domnului (Ioel 2:31, 32) și la nespusa binecuvântare a oamenilor Săi credincioși.

În viitor **ziua Domnului** va acoperi cam aceeași perioadă ca și timpurile și perioadele. Va începe după Răpire și va cuprinde:

1. Tribulația („Strămtorarea“) sau vremea necazului lui Iacov (Dan. 9:27; Ier. 30:7; Mat. 24:4-28; 2 Tes. 2:2; Apo. 6:1–19:16).

2. Venirea lui Cristos, împreună cu sfinții Săi (Mal. 4:1-3; 2 Tes. 1:7-9).

3. Domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ (Ioel 3:18 [cf. v. 14]; Zah. 14:8, 9 [cf. v. 1]).

4. Distrugerea finală a cerurilor și a pământului prin foc (2 Pet. 3:7, 10).

Ziua Domnului este acel timp când Iehova va interveni public în treburile oamenilor, fiind marcată de judecata dușmanilor Israelului și a segmentului apostat al națiunii Israel, precum și prin izbăvirea poporului Său, prin stabilirea împărăției de pace și prosperitate a lui Cristos și de slavă pentru El Insuși.

Apostolul le amintește cititorilor săi că **ziua Domnului** va veni **ca un hoț noaptea**, adică pe neașteptate, luându-i pe oameni prin surprindere. Întreaga lume va fi total nepregătită.

5:3 Ziua aceasta va mai veni în mod amăgitor, brusc, distrugător, inevitabil și ineluctabil.

Lumea va fi cuprinsă de o atmosferă de încredere și securitate. Apoi judecata lui Dumnezeu se va coborî cu o forță extrem de distructivă. Prin **distrugere** aici nu se înțelege trecerea în neființă sau anihilarea, ci pierderea bunăstării sau năruirea, ruina scopului existenței. Distrugerea aceasta va fi la fel de inevitabilă ca **durerile nașterii peste femeia însărcinată**. Pentru necredincioși, nu va fi scăpare de judecata aceasta.

5:4 E bine să observăm că acum apostolul trece de la persoana a treia plural la persoana întâi, singular sau plural.

Ziua Domnului va fi perioada în care se va revărsa mânia peste lumea nemântuită. Dar ce va însemna ea pentru noi? Răspunsul este că noi nu suntem în pericol, deoarece **nu sun-**

tem în întuneric.

Ziua aceasta va veni ca un hoț noaptea (v. 2). Singurul mod în care va surprinde ziua aceasta pe cineva va fi **ca un hoț** și singurele persoane pe care le va **surprinde** vor fi cei aflați în întuneric, în bezna nopții, adică cei neconvertiți. Pe credincioși nu-i va **surprinde** deloc, pentru că ei **nu sunt în întuneric**.

La prima lectură, versetul acesta ar părea să spună că Ziua Domnului *îi va surprinde* pe credincioși, dar *nu ca un hoț*. Dar lucrurile nu stau așa. Ea *nu-i va surprinde deloc*, pentru că atunci când va veni hoțul în bezna nopții acestei lumi, sfinții vor locui în lumină eternă.

5:5 Toți creștinii sunt **fii ai luminii și fii ai zilei**. Ei **nu sunt ai nopții, nici ai întunericului**. Tocmai faptul acesta îi va scuti de judecata pe care o va turna Dumnezeu peste lumea care L-a respins pe Fiul Său. Judecățile Zilei Domnului sunt îndreptate doar asupra celor care se află în întuneric moral, fiind cuprinși de noaptea spirituală, adică cei ce sunt înstrăinați de Dumnezeu.

Când se spune aici că creștinii sunt **fiii zilei**, asta nu înseamnă Ziua Domnului. A fi **fiii zilei** înseamnă a fi oameni care aparțin domeniului corectitudinii și dreptății morale. Ziua Domnului este timpul judecății asupra celor care aparțin domeniului întunericului moral.

5:6 Următoarele trei versete îi cheamă pe credincioși la o viață pe măsura înaltei poziții ce o ocupă, adică o stare de veghere și sobrietate. Trebuie să **veghe** față de pericolul ispitei, leneviei, letargiei și distragerii atenției. Iar în latura pozitivă, trebuie să **veghe** pentru întoarcerea Mântuitorului.

Sobrietatea din acest verset înseamnă nu doar să fim sobri în conversație și în atitudinea generală a vieții noastre, ci și în ce privește consumul de alimente și băutură.

5:7 În domeniul natural, **somnul** este asociat cu **noaptea**. Tot așa este și în domeniul spiritual, unde nepăsarea îi caracterizează pe cei ce sunt fii ai întunericului, adică pe cei neconvertiți.

Oamenii preferă să chefuiască și să se îmbete **noaptea**; ei iubesc întunericul, iar nu lumina, deoarece faptele lor sunt rele (Ioan 3:19). Însăși denumirea de „club” sau „bar de noapte” stabilește legătura între ideea de petrecere cu băuturi și întunericul nopții.

5:8 Cei **care sunt ai zilei** trebuie să umble în lumină, după cum El este în lumină (1 Ioan 1:7). Asta înseamnă să judecăm păcatul

și să ne lăsăm de el, să evităm excesele de tot felul. De asemenea înseamnă că ne îmbrăcăm cu armura creștină, rămânând înveșmântați cu ea. Armura aceasta constă din **platoșa credinței și a dragostei** și din **coiful nădejzii mântuirii**. Cu alte cuvinte, armura constă din: **credință, dragoste și nădejde** – cele trei elemente cardinale ale caracterului creștin. Nu e nevoie să insistăm asupra detaliilor legate de **platoșă** și **coif**. Apostolul spune doar atâtă că fiii luminii trebuie să poarte învelișul protector al unei vieți consecvente și evlavioase. Ce ne păzește de stricăciunea care este în lume prin poftă? **Credința** sau bizuire pe Dumnezeu. **Dragostea** față de Domnul și unii față de alții. **Nădejdea** revenirii lui Cristos.

Contraste importante în capitolul 5:

<i>Necredincioșii („ei“)</i>	<i>Credincioșii („voi“)</i>
dormind	nedormind
beți	nebeți
în întunericul nopții și în întuneric	nu se află în întuneric fii ai luminii și fii ai zilei
luați prin surprindere de Ziua Domnului ca un hoț noaptea	nu sunt luați prin surprindere de Ziua Domnului ca un hoț noaptea
o pierzare năprasnică de care nu vor putea scăpa, ca durerile facerii	nu sunt rânduiți la mânie, ci la mântuire

5:9 Răpirea are două aspecte: **mântuirea și mânia**. Pentru credincios înseamnă consumarea **mântuirii** sale în cer. Pentru necredincios, înseamnă inaugurarea unui timp de **mânie** pe pământ.

Întrucât suntem ai zilei, **Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie** pe care o va turna în perioada Marii Strămtorări, ci la **mântuire** în sensul cel mai deplin al cuvântului – eliberarea de orice fel de prezență a păcatului.

Unii cred că **mânia** de aici se referă la pedeapsa pe care o vor suferi necredincioșii în iad. Desigur, este adevărat că Dumnezeu nu ne-a rânduit la aceasta, dar este inutil să introducem acest gând aici. Pavel nu vorbește despre iad, ci despre evenimentele viitoare care vor avea loc pe pământ. Contextul se ocupă de Ziua Domnului – cea mai mare perioadă de **mânie** din istoria omului pe pământ (Mat. 24:21). Noi nu avem nici o înfățișare în fața gădelui, ci întâlnirea noastră se va face cu Mântuitorul.

Unii spun că Tribulația este vremea mâniei

lui Satan (Apo. 12:12), nu mânia lui Dumnezeu. Ei afirmă că biserica va trece prin mânia lui Satan, dar că va fi izbăvită de mânia lui Dumnezeu la a Doua Venire a lui Cristos. Dar versetele următoare vorbesc despre mânia lui Dumnezeu și a Mielului, iar cadrul este cel al Tribulației: Apocalipsa 6:16, 17; 14:9, 10, 19; 15:1, 7; 16:1, 19.

5:10 Versetul acesta subliniază prețul extraordinar de mare pe care l-a plătit Domnul Isus Cristos pentru a ne izbăvi de mânie și a ne asigura mântuirea. El **a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.**

Sintagma: **fie că veghem, fie că dormim** poate fi înțeleasă în două feluri. Unii învățați spun că se referă la „cei vii sau cei morți“ de la Răpire. Ei scot în evidență faptul că vor fi două categorii de credincioși cu acea ocazie: cei ce au murit în Cristos și cei ce sunt în viață când are loc Răpirea. Prin urmare, spun ei, fie că ne aflăm printre cei vii, fie printre cei morți când se va întoarce Cristos, noi vom trăi **împreună cu El.** Creștinii care mor nu pierd nimic, după cum i-a explicat Domnul Martei: „Eu sunt învierea și viața: cine crede în Mine, chiar dacă ar muri [adică, un creștin care moare înainte de Răpire], va trăi [căci el va fi înviat dintre cei morți]. Și oricine trăiește și crede în Mine [un credincios care este în viață când are loc Răpirea] nu va muri niciodată“ (Ioan 11:25, 26).

Alți învățați spun că sintagma: **fie că veghem, fie că dormim** ar însemna: „fie că suntem veghetori, fie că suntem lumești“. Cu alte cuvinte, Pavel ar spune aici că fie că suntem trei spiritual, fie că suntem lumești, carnali sau firești, vom fi răpiți la cer, ca să-L întâmpinăm pe Domnul. Mântuirea noastră eternă nu depinde de vegherea noastră spirituală în ultimele momente ale timpului petrecut de noi pe pământ. Dacă suntem convertiți cu adevărat, vom trăi **împreună cu El** când va reveni El, fie că suntem într-o stare de așteptare înfrigorată, fie că suntem adormiți. Condiția noastră spirituală va stabili, desigur, ce fel de răspăși vom primi, dar mântuirea noastră depinde numai și numai de credința noastră în Cristos.

Cei care subscriu la părerea a doua scot în evidență că termenul tradus prin **veghe** este identic cu cel din versetul 6, „veghe“ (cum au și fost traduse în ediția română, n.tr.). Iar termenul tradus prin **dormim** are, în versetele 6 și 7, sensul de: „insensibilitate față de lucru-

rile divine, presupunând conformare la principiile lumii“ (Vine). Dar *nu* este același termen care se folosește la 4:13, 14, 15 cu sensul de moarte.¹⁴

5:11 Întrucât avem parte de o mântuire atât de mare, fiind îndrăgostiți de un Mântuitor atât de mareș și în lumina faptului că El Se va întoarce în curând, noi ar trebui să ne îndemnăm unii pe alții, învățându-ne, încurajându-ne și fiind pildă unii pentru alții, întărindu-ne cu cuvântul lui Dumnezeu, având grijă unii de alții, în dragoste. Întrucât vom trăi împreună cu El atunci, se cuvine să trăim unii cu alții, într-o armonioasă cooperare, acum.

F. Diverse sfaturi oferite sfinților(5:12-22)

5:12 Poate că bătrânii bisericii din Tesalonic i-au muștrat pe cei ce s-au lăsat de lucru, trăind pe spinarea altora. Și fără îndoială că trântorii nu au primit prea bine sfatul! Ceea ce explică îndemnul dat acum conducătorilor și celor aflați sub conducerea lor.

Când Pavel îi îndeamnă pe sfinți să-i **recunoască pe cei care lucrează printre ei**, el vrea să spună că îndrumătorii lor spirituali trebuie respectați și ascultați – așa cum reiese din cuvintele: „**care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc**“. Bătrânii sunt păstori asistenți ai oilor lui Dumnezeu, având atribuția de a-i învăța pe alții, de a conduce și de a preveni.

Versetul acesta e unul dintre numeroasele din NT care arată că în bisericile apostolice din biserica primară nu exista sistemul de conducere de către un singur om. Exista în schimb un grup de prezbiteri în fiecare adunare, care păstorea turma locală, cum arată Denney:

La Tesalonic nu exista un singur președinte sau cleric, în sensul nostru actual, care să posedă într-un anumit grad responsabilitatea exclusivă; ci președinția se afla în mâinile unei pluralități de oameni.¹⁵

Dar absența sistemului de conducere al unui *singur om* nu justifică nici cealaltă extremă: conducerea de către *toți* oamenii. Adunarea nu trebuie să devină o *democrație*, ci o *aristocrație*, adică guvernarea să fie exercitată de *cei mai calificați*.

5:13 Presbiterii sau bătrânii slujesc ca reprezentanți ai Domnului. Lucrarea lor este lucrarea lui Dumnezeu. Din această pricină, ei trebuie să se bucare de o înaltă considerație și **iubire**.¹⁶ Îndemnul: „**Trăiți în pace între voi**“

nu este deloc întâmplător, căci problema numărul unu între creștinii de pretutindeni este că nu se împacă unii cu alții. Fiecare credincios are destulă fire veche în el pentru a produce dezbinări în biserica locală, aducând ruină prin aceasta. Numai în măsura în care suntem umpluți cu puterea Duhului vom putea face să crească în noi dragostea, starea de zdrobire, de îndelungă răbdare, de bunătațe, de inimă aleasă și duioasă și de iertare – toate acestea fiind condiții indispensabile pentru prezența **păcii**. Una din amenințările la adresa **păcii** pe care o scoate Pavel în evidență ar putea fi formarea de grupuri și partide în jurul unor conducători umani.

5:14 Versetul acesta pare să fie adresat conducătorilor spirituali ai adunării, spunându-le cum să se ocupe de frații problematici:

1. **Avertizați-i pe cei nedisciplinați** – adică pe cei ce nu se astâmpără, ci țin cu orice preț să tulbure pacea bisericii, prin comportamentul lor iresponsabil. Aici prin **nedisciplinați** se înțelege cei ce refuză să muncească. Sunt identici cu cei descriși la 2 Tesaloniceni 3:6-12, care umblă în neorânduială, nelucrând și băgându-se în treburile altora.

2. **Mângâiați-i pe cei deznădăjduiți** – adică pe cei ce au nevoie în permanență de îndemnuri, pentru a putea fi ajutați să depășească dificultățile lor și să rămână statornici în Domnul.

Cu privire la felul în care redă versetul acesta versiunea KJV: *Comfort the feeble-minded* (adică: mângâiați-i pe cei cu mintea slabă), Ockenga face următoarea remarcă: „Dacă textul s-ar fi referit într-adevăr la cei cu mintea slabă (adică înăpoeiații mintal), și atunci ar fi trebuit să-i mângâiem, căci oamenii aceștia au obiceiul să se adune acolo unde se vestește Evanghelia“. Și apoi nu este oare acesta un tribut la adresa Evangheliei și a bisericii creștine? Cel puțin aici oamenii aceștia găsesc înțelegere, iubire și considerație.

3. **Sprîjiți-i pe cei slabi** – adică ajutați-i pe cei ce sunt slabi din punct de vedere spiritual, moral sau fizic. Ideea principală care se desprinde de aici este probabil aceea a sprijinului spiritual și moral acordat celor slabi în credință, deși nu trebuie exclusă și ideea de sprijin financiar.

4. **Fiți răbdători față de toți** – Etalați harul îndelungii răbdări, atunci când alții au tendința să vă irite sau să vă provoace.

5:15 Adresându-se acum creștinilor în general, Pavel interzice orice gând de răzbu-

nare. Reacția naturală este să te aperi, să dai înapoi, să fii chit. Dar creștinul trebuie să fie într-o părtășie atât de strânsă cu Domnul Isus, încât să poată reacționa în chip supranatural. Cu alte cuvinte, din instinct el va da dovadă de bunătațe și dragoste, deopotrivă față de alți credincioși și față de cei nemântuiți.

5:16 E posibil ca creștinul să aibă o bucurie permanentă, chiar în împrejurările cele mai neprielnice, pentru că Cristos este izvorul și subiectul bucuriei sale și Cristos se află la căma tuturor împrejurărilor. Apropo, **Bucurați-vă întotdeauna** este cel mai scurt verset din ediția greacă a NT, chiar dacă în versiunea engleză „Jesus wept“ (adică: „Isus plângea“) este cel mai scurt verset.

5:17 Rugăciunea trebuie să fie atitudinea permanentă a creștinului – fără ca prin aceasta el să-și neglijeze îndatoririle sale obișnuite, pentru a se consacra în întregime rugăciunii. Desigur, el se va ruga la anumite momente binestabilite din zi, dar se va ruga și inopinat, când se ivește nevoia; și se va bucura de o părtășie necurmată cu Domnul în rugăciune.

5:18 Dând **mulțumiri** lui Dumnezeu ar trebui să fie emoția definitorie pentru creștin. Dacă Romani 8:28 este adevărat, atunci noi ar trebui să fim în stare să-I mulțumim Domnului întotdeauna, în toate împrejurările și pentru **toate**, desigur, atâta timp cât a face acest lucru nu presupune tolerarea păcatului.

Aceste trei obiceiuri bune au fost numite ordinele de bază ale bisericii. Ele reprezintă **voia lui Dumnezeu în Cristos Isus pentru noi**. Cuvintele: **în Cristos Isus** ne amintesc că El ne-a învățat să facem aceste lucruri în timpul lucrării Sale pe acest pământ, fiind El Însuși întruparea vie a învățăturilor pe care ni le-a dat. Învățându-i pe oameni prin pilda Sa, El ne-a descoperit voia lui Dumnezeu cu privire la bucurie, rugăciune și mulțumire.

5:19 Următoarele patru versete par să se ocupe de comportarea în adunare.

A **stinge Duhul** înseamnă a înăbuși lucrarea Sa în mijlocul nostru, a-L îngrădi și a-L împiedica. Păcatul stinge Duhul. Tradiția sau datina de asemenea Îl stinge. Regulile și regulamentele stabilite de oameni în închinarea publică de asemenea Îl sting. Lipsa de unitate Îl stinge. Cineva a făcut afirmația: „Privirile reci, cuvintele disprețuitoare, tăcerea, ignorarea deliberată a cuiva – toate acestea contribuie la stingerea Duhului, după cum o face și critica neîndurătoare“. Ryrice spune că Duhul este stins ori de câte ori lucrarea Lui este înăbușită

într-o persoană individuală sau în biserică.

5:20 Dacă legăm acest verset cu cel anterior, atunci gândul care se conturează este că noi stingem Duhul când **disprețuim** actele de prorocie. De pildă, s-ar putea ca un tânăr să facă o declarație nu prea bine alcătuită în slujba publică. Dacă însă îl vom critica în așa fel încât acesta să se rușineze de mărturia lui pentru Cristos, atunci am stins Duhul.

În sensul primar al Noului Testament, termenul „a proroci” (sau „profeți”) înseamnă a rosti cuvântul lui Dumnezeu. Rostirile inspirate ale profeților au fost păstrate pentru noi pe paginile Bibliei. În sens secundar, a profeți înseamnă a declara gândirea (sau „mintea”) lui Dumnezeu, așa cum ne-a fost aceasta descoperită în Biblie.

5:21 Noi trebuie să evaluăm ceea ce auzim și **să păstrăm ce este bun**. Etalonul după care **cercetăm** orice predicare și învățătură este cuvântul lui Dumnezeu. Se vor produce uneori abuzuri, ori de câte ori Duhul are libertatea de a vorbi prin diverși frați. Dar stingerea Duhului nu este modalitatea prin care se îndreaptă aceste abuzuri, cum spune și Denney:

O adunare deschisă, o libertate de a profeți, o strângere în care oricine poate să vorbească după cum i-a dat Duhul rostire este una din nevoile cele mai stringente ale Bisericii din epoca modernă.¹⁷

5:22 Feriți-vă de orice formă a răului ar putea însemna limbile false, profețiile sau învățăturile false sau ar putea însemna **răul** în general.

A. T. Pierson ne atrage atenția că există șapte atitudini distincte ale creștinului în versetele 16-22:

1. Atitudinea de laudă la adresa lui Dumnezeu (16). Adică el mereu se desfată, descoperind măreția lui Dumnezeu în tot ce face El.

2. Atitudinea rugativă (17). Rugăciunea nu trebuie să fie niciodată ceva nepotrivit sau nelatimp.

3. Atitudinea de mulțumire (18). Chiar în împrejurări neplăcute firii vechi.

4. Atitudinea spirituală (19). Lui trebuie să I se acorde libertatea deplină, în și prin noi.

5. Atitudinea disponibilității de a ne lăsa învățați (20). *Orice* canal prin care găsește Dumnezeu de cuviință să ne învețe.

6. Atitudinea justițiară (21). Comparați cu 1

Ioan 4:1. Cercetați sau testați toate lucrurile prin prisma cuvântului lui Dumnezeu.

7. Atitudinea de sfințenie (22). Dacă în minte ți se cuibărește un gând rău, evită-l! Dă-l afară!¹⁸

IV. SALUTĂRI FINALE CĂTRE TESALONICENI (5:23-28)

5:23 Acum Pavel se roagă pentru sfințirea creștinilor. Sursa este **Dumnezeul păcii**. Aria de răspândire o găsim în expresia **pe deplin**, adică „în orice parte a ființei voastre”.

Versetul acesta a fost forțat de unii, care ar dori să scoată de aici doctrina „Sfințeniei” – adică a sfințirii integrale. Cu alte cuvinte, ideea că un credincios poate deveni *desăvârșit, fără păcat* în viața de acum. Dar nu asta vrea să spună Pavel când se roagă ca **Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin**. El nu se roagă pentru eradicarea naturii păcatului, ci, mai degrabă, sfințirea care să se extindă la toate părțile ființei lor: **duhul, sufletul și trupul**.

SFINȚIREA

Există patru faze ale sfințirii în NT – anterioară convertirii, pozițională, practică sau progresivă și perfectă.

1. Chiar înainte ca cineva să fie mântuit, el este pus deoparte într-o poziție de privilegiu extern. Astfel citim la 1 Corinteni 7:14 că soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă. Aceasta e *sfințirea anterioară convertirii*.

2. Ori de câte ori este cineva născut din nou, el este *sfințit pozițional* prin virtutea unirii sale cu Cristos. Asta înseamnă că el este pus deoparte pentru Dumnezeu, fiind despărțit de lume. Trimiterile la această sfințire le găsim la Fapte 26:18; 1 Corinteni 1:2; 6:11; 2 Tesaloniceni 2:13; Evrei 10:10, 14.

3. Apoi există *sfințirea progresivă*. Este punerea deoparte a credinciosului pentru Dumnezeu, despărțirea sa de lume, de păcat și de eul propriu. Este procesul prin care el devine tot mai mult asemenea lui Cristos. Este sfințirea pe care se roagă Pavel aici s-o aibă tesalonicenii. Ea se găsește și la 1 Tesaloniceni 4:3, 4; 2 Timotei 2:21. Este facilitată de Duhul Sfânt, atunci când ascultăm de cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17:17; 2 Cor. 3:18). Sfințirea practică de acest gen este un proces care trebuie să continue cât timp se află credinciosul

pe pământ. El nu va realiza niciodată starea de totală absență a păcatului sau de desăvârșire cât se află pe pământ, dar trebuie să năzuiască mereu către această țintă.

4. *Sfințirea perfectă* se referă la condiția finală pe care o va avea credinciosul în cer. Când se va duce acasă la Domnul, el va fi, din punct de vedere moral, ca Domnul, complet și definitiv despărțit de păcat (1 Ioan 3:1-3). ‡

Apostolul se mai roagă și pentru păzirea tesalonicenilor. Această păzire sau conservare trebuie să cuprindă toată ființa: **duh, suflet și trup**. Observați ordinea. Omul întotdeauna spune: trupul, sufletul și duhul. Dar Dumnezeu întotdeauna spune: **duhul, sufletul și trupul**. La început, când a fost creat omul, duhul a avut importanța primordială, trupul fiind pe ultimul loc. Păcatul a inversat însă ordinea, omul trăind acum pentru trup și neglijând duhul său. Când ne rugăm unii pentru alții, ar trebui să urmărim ordinea biblică, punând starea spirituală înaintea nevoilor fizice.

Din acest verset și din altele, rezultă limpede că suntem ființe alcătuite din trei elemente distincte. **Duhul** nostru este acea parte care ne învrednicește să avem părtășie cu Dumnezeu. **Sufletul** nostru are de a face cu emoțiile, dorințele, afecțiunile și propensitățile noastre (Ioan 12:27). **Trupul** nostru este locuința în care sălășluiește persoana noastră (2 Cor. 5:1).

Toate părțile din care e alcătuită ființa noastră trebuie să fie **păzite** întregi, adică în stare sănătoasă și întregi. Un comentator a sugerat nevoile de păzire după cum urmează:

1. Duhul să fie păzit de (a) tot ce l-ar putea întina (2 Cor. 7:1); (b) de tot ce ar putea împiedica mărturia Duhului Sfânt față de relația sfinților cu Dumnezeu (Rom. 8:16); sau (c) de tot ce ar putea să împiedice închinarea pe care o dorește El (Ioan 4:23; Filipeni 3:3).

2. Sufletul să fie păzit (a) de gânduri rele (Mat. 15:18, 19; Ef. 2:3); (b) de poftele firii vechi, care se războiesc împotriva sa (1 Pet. 2:11); și (c) de sfadă și de dezbinări (Ev. 12:15).

3. Trupul să fie păzit de (a) întinare (1 Tes. 4:3-8); și (b) de întrebuițări greșite (Rom. 6:19).

Unii susțin că cei nemântuiți nu au duh. Opinia lor se bazează probabil pe faptul că cei nemântuiți sunt morți din punct de vedere duhovnicesc (Ef. 2:1). Dar faptul că cei

nemântuiți sunt morți duhovnicesc nu înseamnă că ei nu au duh, ci înseamnă că sunt morți față de părtășia cu Dumnezeu. Duhul lor poate fi foarte viu când vine vorba de lumea *ocultă*, fiind însă morți *față de Dumnezeu*. Lenski ne atrage atenția:

Mulți se mulțumesc cu un creștinism parțial, unele părți din viața lor fiind în continuare lumesti. Dar îndemmurile apostolice îndreaptă însă mereu reflectorul cuvântului lui Dumnezeu spre toate ungherele naturii noastre, așa încât nici un colțisor să nu rămână nepurificat.¹⁹

Apostolul continuă, rugându-se ca sfințirea și păzirea de către Dumnezeu să se extindă la toate părțile personalității lor, pentru ca credincioșii să fie **fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Cristos**. Asta pare să ne conducă cu gândul la Scaunul de Judecată al lui Cristos, care va urma după Răpire. Atunci, viața credinciosului, slujirea și mărturia sa vor fi trecute în revistă, el fiind răsplătit sau suferind pierdere, în funcție de acestea.

5:24 Cum am învățat la 4:3, sfințirea noastră este voia lui Dumnezeu. El ne-a chemat ca într-o zi să ajungem să stăm fără vină înaintea Lui. Or, din moment ce El a început această lucrare în noi, El o va și duce la bun sfârșit (Filip. 1:6). **Cel care ne cheamă este credincios** făgăduinței Sale.

5:25 Acum, la încheiere, Pavel se roagă pentru rugăciunile sfinților. El niciodată nu a obosit rugându-se și tot așa trebuie să fie și cu noi. Este un păcat să nu ne rugăm pentru frații și surorile noastre de credință.

5:26 Apoi el se roagă ca **toți frații** să fie salutați **cu o sărutare sfântă**. Pe atunci acesta era modul oamenilor de a se saluta între ei și chiar și azi, în unele țări, bărbații se sărută între ei, după cum femeile se sărută între ele. Dar de cele mai multe ori, această practică a dus la abuzuri, din care cauză trebuie abandonată.

Sărutarea nu a fost instituită de Domnul, ca formă prescrisă de salutare, după cum nici apostolii nu au insistat că acest mod de a saluta ar fi obligatoriu. Cu multă înțelepciune, Biblia permite și alte modalități de salut, în culturi în care sărutul ar putea duce la ușurătate și imoralitate. Duhul lui Dumnezeu caută să ne avertizeze cu privire la asemenea nereguli și abateri de la sensul avut în vedere, adăugând că **sărutarea** trebuie să fie **sfântă**.

5:27 Apostolul dă însărcinarea solemnă **ca**

epistola aceasta să fie citită tuturor fraților sfinți.²⁰ Două lucruri trebuiesc luate în considerare aici:

1. Pavel învestește Scrisoarea cu autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. VT era citit în public, în sinagogi. Acum **epistola aceasta** va fi **citită** cu voce tare în biserici.

2. Biblia este pentru toți creștinii, nu numai pentru un cerc intim sau pentru o categorie de privilegiați. Toate adevărurile sunt pentru toți sfinții, cum arată și Denney, foarte înțelept:

Nu se poate atinge nici o înțelepciune și nu se poate dobândi nici o bunătațe, acolo unde cineva este îngrădit să nu aibă contact cu Evanghelia; și nu este nici un semn mai sigur de necredincioșie și perfidie într-o biserică ca aceea în care membrii ei sunt ținuți într-o stare constantă de piper-nicire, de minoritate, de tutelaj, în care aceștia sunt descurajați de a se folosi liberi de Sfintele Scripturi; unde membrii bisericii nu au grijă ca tot ce conțin ele să fie citit în auzul tuturor fraților.²¹

Observați că în versetele 25-27 avem trei chei prin care putem trăi o viață creștină încununată de succes: (1) rugăciunea (v. 25); (2) iubirea fraților și surorilor noastre de credință, care se referă la părtășie (v. 26); și (3) citirea și studierea cuvântului (v. 27).

5:28 În fine, avem aici încheierea caracteristică a lui Pavel, care și-a început epistola întâi către Tesaloniceni cu har și acum încheie cu aceeași temă. Pentru apostolul creștinismului de la început până la sfârșit totul este **har. Amin.**

NOTE FINALE

¹(Intro) James Everett Frame, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistles of St. Paul to the Thessalonians*, (ICCY), p. 37.

²(Intro) George Robert Harding Wood, *St. Paul's First Letter*, p. 13, 14.

³(1:1) Textul critic omite cuvintele: „de la Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul Isus Cristos“, dar aceste cuvinte se găsesc în marea majoritate a manuscriselor. E ușor de presupus că au fost omise la copiere, întrucât sunt aproape identice cu sintagma imediat premergătoare.

⁴(1:4) Vezi Efeseni 1 pentru „Excursul asupra alegerii divine“.

⁵(1:10) Wood, *First Letter*, p. 17.

⁶(2:1) James Denney, *The Second Epistle to the Corinthians*, p. 100.

⁷(2:1) Elliot, Elisabeth, ed., *The Journals of Jim Elliot*, p. 218.

⁸(2:13) Walter Scott, alte documente nu sunt disponibile.

⁹(3:2) *Minister* în latină înseamnă pur și simplu *slujitor*.

¹⁰(3:13) Marvin Vincent, *Word Studies in the New Testament*, IV:34.

¹¹(4:6) Oscar Wilde, care și-a părăsit soția minunată pentru a se angaja în homosexualitate.

¹²(4:8) Textul critic (NU) sună astfel: „care dă și...“

¹³(4:17) Participiul trecut *raptus* al verbului latin *rapere*. Ieronim traduce în versiunea sa latină, Vulgata, astfel: „rapiemur cum illis“ (vom fi răpiți cu ei).

¹⁴(5:10) În original cuvintele sunt după cum urmează: *treaz* din 5:10 și *veghere* din 5:6 sunt *gregoreo* (originea numelui masculin „Grigore“ sau „vegheor“). *Somn* de la 5:6, 7 îl traduce pe *katheudo*, care se poate referi la *somn*, în sens literal, sau la „lene spirituală și indiferență“ (Amdt și Gingrich).

La 4:13-15, termenul *somn* îl traduce pe grecescul *koimao*.

¹⁵(5:12) James Denney, *The Epistles to Thessalonians*, p. 205.

¹⁶(5:13) Pentru o expunere detaliată despre prezbiteri, vezi comentariile de la 1 Timotei 3:1-7 și Tit 1:5-9.

¹⁷(5:21) Denney, *Thessalonians*, p. 244.

¹⁸(5:22) Arthur T. Pierson, altă documentație nu este disponibilă.

¹⁹(5:23) R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. Paul's Epistles to the Colossians, to the Thessalonians, to Timothy, to Titus, and Philemon*, p. 364.

²⁰(5:27) Textul critic omite cuvântul „sfinți“.

²¹(5:27) Denney, *Thessalonians*, p. 263, 264.

BIBLIOGRAFIE

(1 și 2 Tesaloniceni)

Buckland, A. R. *St. Paul's First Epistle to the Thessalonians*. Philadelphia: The Union Press, 1908.

_____. *St. Paul's Second Epistle to the Thessalonians*. Philadelphia: The Union Press, 1909.

Denney, James. *The Epistles to the Thessalonians*. New York: George H. Doran Company, n.d.

Eadie, John. *A Commentary on the Greek Text of the Epistles of Paul to the Thessalonians*.

- Londra: MacMillan, 1877.
- Frame, James E. *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistles of Paul to the Thessalonians, ICC*. New York: Chas. Scribner's Sons, 1912.
- Hogg, C. F. și W. E. Vine, *The Epistles of Paul the Apostle to the Thessalonians*. Londra: C. A. Hammond, 1953.
- Kelly, William. *The Epistles of Paul the Apostle to the Thessalonians*. Londra: C. A. Hammond, 1953.
- _____. *Elements of Prophecy*. Londra: G. Morrish, 1976.
- Morris, Leon. *The Epistles of Paul to the Thessalonians, TBC*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1957.
- _____. *The First and Second Epistles to the Thessalonians, NIC*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1959.
- Wood, George Robert Harding. *St. Paul's First Letter*. Londra: Henry E. Walter Ltd., 1952.

